

72. møde

Onsdag den 4. april 1990 kl. 13.00

Dagsorden:

1) Spørgsmål til ministrene.

2) Første behandling af lovforslag nr. L 206:

Forslag til lov om ændring af lov om tilskud til vikarordninger inden for jordbruget.

Af Erling Christensen (S) m.fl.

3) Første behandling af lovforslag nr. L 211:

Forslag til lov om patientforsikring.

Af Torben Lund (S) og Birgitte Husmark (SF) m.fl.

4) Første behandling af lovforslag nr. L 210:

Forslag til lov om ændring af lov om frikom-muner.

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Medlemmer af Folketinget Glistrup (FP), Mogens Elvensø (FP), Ingrid Kjældgaard (FP) og Jane Oksen (FP) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ophævelse af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og om Lønmodtagernes Dyrtidsfond. (Nedbringelse af statsgælden).

(Lovforslag nr. L 213).

Energiministeren har meddelt mig, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig

Redegørelse om energihandlingsplanen »Energi 2000 – handlingsplan for en bæredygtig udvikling«.

(Redegørelse nr. R 15).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling tirsdag den 17. april 1990.

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Glistrup (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne fremsætter jeg hermed:

Forslag til lov om ophævelse af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og om Lønmodtagernes Dyrtidsfond. (Nedbringelse af statsgælden).

(Lovforslag nr. L 213).

Jeg henviser til lovforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager forslaget.

Skriftlig redegørelse:

Redegørelse af 4/4 90 om energihandlingsplanen »Energi 2000 – handlingsplan for en bæredygtig udvikling«.

Energiministeren (Bilgrav-Nielsen):

1. Indledning

Regeringen fremlagde i december 1988 sin handlingsplan for miljø og udvikling. Handlingsplanen indeholder regeringens opfølgning af anbefalingerne i rapporten fra Verdenskommissionen om Miljø og Udvikling – den såkaldte Brundtlandrapport – og FN's miljøperspektiv til år 2000.

»Energi 2000 – handlingsplan for en bæredygtig udvikling«, som hermed fremlægges for Folketinget, er en udmøntning af regeringens handlingsplan for miljø og udvikling, december 1988. PÅ transportområdet vil der blive fremlagt en tilsvarende handlingsplan. Derfor er transportområdet ikke omfattet af den foreliggende »Energi 2000«.

I det følgende sammenfattes grundlaget for og hovedpunkterne i handlingsprogrammet i »Energi 2000«.

[Energiministeren]

2. Baggrund og målsætninger

Erkendelsen af miljøproblemerne karakter og omfang har udviklet sig gennem de seneste årtier – fra først de lokale og regionale forureningsproblemer til nu også at omfatte de globale konsekvenser af vores adfærd.

Indsatsen mod den danske energisektors andel i de lokale og regionale miljøproblemer er skærpet gennem 1980'erne. Der er med hensyn til SO₂- og NO_x-udledningerne taget initiativer, der sikrer væsentlige reduktioner fra hovedbidragerne inden for energisektoren frem til år 2005. Denne udvikling vil blive videreført med yderligere reduktioner som følge af den foreliggende handlingsplan.

For så vidt angår de globale miljøproblemer knytter energisektorens bidrag sig især til udledningen af CO₂ fra forbrændingen af fossile brændsler. En følge af det stigende indhold af CO₂ i atmosfæren kan blive en global opvarmning – den såkaldte drivhuseffekt – med uoverskuelige virkninger for klima og levevilkår.

Danmark er blandt de nationer i verden, der udleder den største mængde CO₂ pr. indbygger. Danmark har derfor en særlig forpligtelse til at være med i forreste række af lande, der bidrager aktivt til at etablere internationale aftaler til løsning af problemerne.

Virkningen af en sådan indsats vil bl.a. bero på, om vi er i stand til at demonstrere både vilje og evne til at indrette vort eget energisystem i overensstemmelse med en bæredygtig udvikling.

Udgangspunktet for udformningen af regeringens handlingsprogram er, at det danske energisystem skal udvikles i overensstemmelse med de internationale initiativer, der er taget som opfølgning af anbefalingerne fra Verdenskommissionen for Miljø og Udvikling.

Verdenskommissionen for Miljø og Udvikling anbefalede i Brundtlandrapporten fra 1987, at de industrialiserede lande halverede deres energiforbrug pr. indbygger over de kommende 40–50 år.

Kommissionen fremhævede samtidig, at en reduktion af CO₂-udledningen er nødvendig for at imødegå de alvorlige klimaproblemer, som en fortsættelse af det hidtidige forbrug af fossile brændsler kan medføre. Kommissionen foreslog derfor, at der indgås internationale aftaler om reduktion af bl.a. CO₂-udledningen.

Verdenskonferencen »The Changing Atmosphere«, der afholdtes i 1988 i Toronto, anbefalede, at den globale CO₂-udledning reduceres med 20 pct. inden år 2005. Konferencen pegede endvidere på, at det på længere sigt er nødvendigt at opnå mindst en halvering af CO₂-udledningen.

Inden for FN-regi er igangsat et arbejde med henblik på i 1992 at få vedtaget en global rammekonvention til imødegåelse af klimaændringer.

I erkendelse af, at problemerne kun kan løses meningsfyldt i et internationalt samarbejde, vil regeringen:

- internationalt arbejde for en hurtig gennemførelse af en klimakonvention med udgangspunkt i Torontokonferencens anbefalinger, dvs. en stabilisering af de globale CO₂-udledninger inden år 2000, en 20 pct.s reduktion i år 2005 og en reduktion på 50 pct. inden for 30–50 år,
- nationalt iværksætte et handlingsprogram, der vil skabe grundlag for en reduktion af den danske energisektors CO₂-udledning med 20 pct. og en heraf følgende yderligere reduktion af SO₂- og NO_x-udledningerne frem til 2005 i forhold til 1988-niveauet, samtidig med at det danske samfunds behov for en sikker, effektiv og økonomisk energiforsyning sikres,
- løbende følge udviklingen gennem de årlige energipolitiske redegørelser samt inden udgangen af 1995 vurdere, om der er behov for justering af handlingsplanens målsætninger og virkemidler. Til brug herfor udarbejdede Energiministeriet en status for realiseringen af handlingsplanen, herunder effekten af de tiltag, der igangsættes.

Det er regeringens opfattelse, at gennemførelsen af en dansk handlingsplan for reduktion af energiforbruget og dets miljøbelastning sammen med de øvrige initiativer, der er gennemført for at begrænse SO₂- og NO_x-udledningerne, vil bidrage væsentligt til de internationale bestræbelser for at opnå et forpligtende samarbejde om disse spørgsmål.

3. Rammer for handlingsprogrammet

Regeringens handlingsprogram for energisektoren er udformet under hensyn til både forsyningsikkerhedsmæssige, økonomiske og miljømæssige krav til energisystemet. Inden for

[Energiministeren]

den lange tidshorisont på 30–50 år, som det her drejer sig om, må det forventes, at samtlige disse hovedhensyn vil blive tillagt afgørende vægt ved vurderingen og udformningen af energisystemet.

Udgangspunktet for handlingsprogrammet er de miljømæssige hensyn. Hovedsigtet er at skabe grundlag for at udvikle det danske energisystem i overensstemmelse med de krav, som følger af målsætningen om en miljø- og ressourcemæssigt bæredygtig udvikling.

Den strategi og de konkrete virkemidler, der fastlægges med dette sigte, må imidlertid omfatte målsætningerne om forsyningssikkerhed og om økonomi og effektivitet i energisystemet, således at hensynet til miljø og ressourcer så vidt muligt tilgodeses uden negative konsekvenser for energiforsynings økonomi og pålidelighed.

Som fremhævet i regeringens handlingsplan for miljø og udvikling fra december 1988 må man samtidig være opmærksom på, at en effektiv indsats for at mindske energisystemets miljøpåvirkning kan forudsætte vilje til inden for nogle områder at gennemføre samfundsmæssige investeringer, hvis økonomiske rentabilitet i snæver forstand ikke umiddelbart kan dokumenteres.

Den nuværende viden om sammenhængen mellem energiforbrug og miljø og især energiforbrugets betydning for det globale klima er usikker. Men samtidig kan konsekvenserne, hvis der ikke gribes ind nu, blive drastiske og kritiske. Det betyder, at vi må handle nu og – på det foreliggende usikre grundlag – fastlægge den strategi og de rammer for energisystemets udvikling, som er nødvendige for at sikre en bæredygtig udvikling.

Det er ikke muligt eller meningsfuldt at søge at fastlægge konkrete planer for energisektorens udvikling i det kommende halve århundrede. Tværtimod må den overordnede strategi bygge på en løbende revision af mål og midler.

Handlingsprogrammet omfatter derfor de initiativer, der nu kan sættes i værk, og som vil være fundamentet for en løbende tilpasning til en bæredygtig udvikling på energiområdet.

4. Handlingsprogrammets hovedindhold

Handlingsprogrammet omfatter dels initiativer rettet mod udviklingen af den danske energisektor, dels initiativer på det internationale

plan. I det følgende sammenfattes hovedelementerne i det danske handlingsprogram.

Handlingsprogrammet omfatter initiativer inden for fire hovedområder:

- besparelser i energiforbruget,
- omlægning og effektivisering af forsynings-systemet, bl.a. ved øget samproduktion af el og varme,
- øget anvendelse af renere energikilder samt
- forskning og udvikling.

Besparelser i energiforbruget: Et væsentligt middel til at fremme de nødvendige energibesparelser og effektiviseringer er et højt energiprisniveau. Regeringen vil stile mod en omlægning af energiforsyningssystemet, således at det bedre understøtter de langsigtede energi- og miljøpolitiske målsætninger uden at tilsidesætte andre samfundsmæssige hensyn, herunder hensynet til, at konkurrenceevnen over for udlandet ikke forringes. I overvejelserne herom vil der bl.a. indgå:

- = indførelse af miljøafgifter på SO₂ og CO₂ i kombination med en fortsat anvendelse af almindelige energifgifter,
- = ændring af el- og kraftvarmebeskatningen,
- = indførelse af miljøafgifter på erhvervslivets energiforbrug på en måde, der sikrer incitamenter til energibesparelser og omlægning til miljøvenlige energikilder.

Handlingsprogrammet rummer i øvrigt en lang række initiativer, der retter sig mod at realisere de meget store tekniske muligheder for at gennemføre rentable besparelser i energiforbruget. Det drejer sig bl.a. om indførelse af energimærkning og normer for maksimalt energiforbrug, stramning af bygningsreglementet, styrkelse af konsulentordninger, indførelse af energistyring, tredjepartsfinansieringer og gennemførelse af en »staten går foran«-kampagne.

Omlægning af forsyningssystemet: Handlingsprogrammets centrale initiativer på dette område sigter på tre hovedmål: øget tilslutning til de kollektive naturgas- og fjernvarmesystemer, øget samproduktion af el og varme samt anvendelse af renere brændsler.

Handlingsprogrammets initiativer vil bl.a. betyde:

- at kul- og oliefyrede fjernvarmeværker omstilles til anvendelse af biobrændsler som

[Energiministeren]

- halm og træflis eller til decentral kraftvarme-
produktion på basis af naturgas,
- at blokvarmecentraler tilsluttes naturgas- eller fjernvarmesystemerne,
 - at udbygningen med ny eleffekt fortrinsvis gennemføres ved omstilling af eksisterende fjernvarmeværker til decentral kraftvarme-
produktion,
 - at der i øget omfang anvendes naturgas i det centrale kraftværkssystem.

Denne del af handlingsprogrammet bygger dels på regeringens redegørelse af 20. marts 1990 om øget anvendelse af kraftvarme, naturgas og andre miljøvenlige brændsler, dels på regeringens aftale af 20. marts 1990 med Socialdemokratiet.

For så vidt angår eludbygningen sigter de angivne retningslinier primært på udbygningen frem til midten af 1990'erne. Det skal i de kommende år afklares, hvorledes den nødvendige elkapacitet for resten af 1990'erne sikres. Denne udbygning vil bl.a. afhænge af mulighederne for en fortsat decentral udbygning, forholdene på brændselsmarkedet, mulighederne for at gennemføre elbesparelser samt udviklingen på det teknologiske område.

Renere energikilder: De ovennævnte forslag vil medføre, at anvendelsen af naturgas, halm, træflis m.v. i det danske energisystem vil øges væsentligt. Med hensyn til biobrændsler bør indsatsen i øvrigt koncentreres om teknologiudvikling med henblik på, at de forskellige former for biomasse på lidt længere sigt kan udnyttes i væsentligt større omfang end i dag.

Som led i en fortsat udbredelse af vindmøller i Danmark videreføres elværkernes deltagelse i udbygningen med vindkraft, dels med sigte på en fortsat teknologiudvikling, dels med den målsætning, at elværkerne inden 1. januar 1994 etablerer vindkraftanlæg med en yderligere effekt på 100 MW.

Forskning og udvikling: Handlingsprogrammets overordnede målsætninger baserer sig især på længere sigt på udvikling af ny teknologi, nye metoder til effektivisering af forbrugs- og forsyningsystemer og nye metoder til anvendelse af renere energikilder.

Handlingsprogrammet lægger op til, at forsknings- og udviklingsindsatsen på disse områder tilrettelægges i et tæt samspil med for-

søgs- og demonstrationsvirksomhed, produktudvikling og markedsopbygning.

Særlig med henblik på eludbygningen i anden halvdel af 1990'erne og senere skal der sikres en fortsat udviklings- og forsøgsvirksomhed orienteret mod introduktion af nye miljøvenlige kul- og gasteknologier, herunder brændselsceller m.v.

5. Effekten af handlingsprogrammet

Vurderingen af den miljømæssige og økonomiske effekt af handlingsprogrammet må nødvendigvis være usikker.

For energiforbruget og CO₂-udledningen skønnes det, at handlingsprogrammets gennemførelse vil have følgende virkning frem til år 2005 i forhold til 1988-niveauet:

- energiforbruget vil falde med knap 15 pct.,
- CO₂-udledningen vil falde med mindst 20 pct.

Gennemførelsen af handlingsprogrammet vil samtidig medføre en betydelig reduktion af energisektorens øvrige miljøbelastning.

Med hensyn til SO₂ og NO_x vil udledningerne blive formindsket væsentligt som følge af de allerede gennemførte reguleringer (kvoter m.v.). Handlingsprogrammet vil imidlertid medføre en betydelig yderligere reduktion af SO₂- og NO_x-udledningen. Den samlede virkning frem til 2005 i forhold til 1988-niveauet kan opgøres således:

- SO₂-emissionen vil falde med ca. 60 pct., og
- NO_x-emissionen vil falde med ca. 50 pct.

Økonomisk vil handlingsprogrammet betyde øget investeringsaktivitet i energisektoren frem til år 2005. Samtidig vil de samfundsøkonomiske brændselsomkostninger og drifts- og vedligeholdelsesomkostningerne falde set i forhold til en uændret udvikling.

Samlet skønnes handlingsprogrammet således ikke at medføre meromkostninger for samfundet.

6. Handlingsprogrammets perspektiver

Handlingsprogrammet sikrer ikke i sig selv, at målsætningerne om begrænsning af energiforbruget og dets miljøbelastning nu nås automatisk. Handlingsprogrammet er ikke en plan for udviklingen i energisektoren frem til 2005.

Handlingsprogrammet er et program for indsatsen her og nu, som vil sætte udviklingen i

[Energiministeren]

energisektoren på et spor, der muliggør, at målene nås. Men skal målene nås, vil det kræve en stadig opfølgning og iværksættelse af nye virkemidler, indpasning af nye teknologier m.v. i takt med, at udviklingen skrider frem.

Handlingsprogrammet sikrer, at en gradvis tilpasning bliver mulig. Der er lagt vægt på at bruge fleksible løsninger, således at nye teknologier og nye energikilder kan indpasses, når de er færdigudviklede.

En sådan omstillingsevne i energisystemet vil samtidig medvirke til, at omkostningsniveauet i energisektoren fastholdes, og at effektiviteten øges. Der er i handlingsprogrammet lagt vægt på at gennemføre de tiltag, som giver miljøforbedring på den mest samfundsøkonomiske måde. En række af virkemidlerne vil i sig selv medføre samfundsøkonomiske gevinster.

Endelig skal handlingsprogrammet ses i et erhvervspolitisk perspektiv. Udviklingen af energieffektive og miljøvenlige teknologier og systemer på både energiforsynings- og forbrugssiden rummer betydelige udviklings- og eksportmuligheder. Ved handlingsprogrammets gennemførelse vil det være en vigtig opgave at sikre, at disse muligheder udnyttes bedst muligt.

Handlingsprogrammet indeholder et bredt spektrum af forskellige virkemidler. Nogle af virkemidlerne vil kunne opleves som indgribende for den enkelte og vil i andre tilfælde bryde med vante indstillinger og interesser. Vi må imidlertid gøre os klart, at gennemførelsen af handlingsprogrammets virkemidler er en forudsætning for, at miljøbelastningen fra energisektoren begrænses, samtidig med at omkostningsniveauet i energisektoren også på lang sigt kan fastholdes.

Sættes der ikke ind allerede nu, vil det – jo længere tid der går – blive stadig vanskeligere og mere bekosteligt at nå de samme resultater.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 717

1) Til *arbejdsministeren* af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Vil regeringen på baggrund af EF-dommen af 27. marts 1990 arbejde for, at der i den danske licitationslovgivning stilles krav om, at alle, dvs. også udenlandske arbejdsgivere, skal overholde danske overenskomster?«

Skriftlig begrundelse

I en dom i en sag mellem det portugisiske entreprenørselskab Rush Portuguesa og Frankrig vedrørende ansættelse af portugisiske arbejdere ved et jernbaneprojekt i Frankrig fastslog EF-Domstolen den 27. marts 1990, at der ikke kan opstilles forhindringer for, at en udenlandsk entreprenør tager sine egne folk med sig, men at værtslandet samtidig kan stille krav om overholdelse af nationale overenskomster.

Der synes således ikke længere at være noget til hinder for, at vi i Danmark gennemfører sådanne bestemmelser, således som de bl.a. er formuleret i SF's beslutningsforslag nr. B 6.

Spørgsmålet er så, om regeringen har til hensigt fortsat at sidde med hænderne i skødet eller den aktivt vil bidrage til, at der kommer orden på den usikre situation, som er helt uacceptabel.

Holger K. Nielsen (SF):

Baggrunden for spørgsmålet er den EF-dom, der blev afsagt i sidste uge, og som siger, at man nationalt kan sikre, at en udenlandsk arbejdsgiver, der tager sine egne folk med sig, skal betale en løn, som svarer til overenskomsten i det land, hvor arbejdet foregår.

Det er jo også en diskussion, vi har haft her i Danmark, og det nye er, at vi nu har EF-Domstolens ord for, at vi faktisk kan stille sådanne krav. Det blev efter dommen sagt, at danske lønmodtageres rettigheder nu er sikret. Dette er imidlertid ikke i sig selv korrekt – eller rettere, det er kun korrekt, hvis det politisk bliver fulgt op.

Vi ved nu, at vi juridisk har mulighed for at stille sådanne krav; spørgsmålet er herefter, om vi også politisk vil det.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Den EF-dom, der hentydes til i spørgsmålet, drejer sig om en portugisisk entreprenør, der har påtaget sig et arbejde ved anlæg af en jernbane i Frankrig, og som har medbragt portugisiske arbejdere til denne opgave. EF-Domsto-

[Arbejdsministeren]

len har i den forbindelse udtalt, at EF-retten ikke forbyder medlemsstaterne at lade deres lovgivning eller kollektive overenskomster indgået af arbejdsmarkedets parter gælde for enhver lønmodtager på deres territorium, uanset i hvilket land arbejdsgiveren har hjemsted.

Det er ikke noget nyt for regeringen, og jeg tror egentlig heller ikke, det er noget nyt for spørgeren. Vi har hele tiden givet klart udtryk for, at medlemskabet af EF ikke medfører noget forbud imod at kræve danske love og overenskomster overholdt af entreprenører, der påtager sig offentligt arbejde i Danmark. Det giver imidlertid heller ikke nogen pligt til at indføre regler herom.

Når der nu spørges, om regeringen vil arbejde for, at alle, dvs. også udenlandske arbejdsgivere, skal overholde danske overenskomster, må jeg henvise til, at spørgsmålet allerede behandles i forbindelse med forslaget til den lov, der skal give bemyndigelse til at gennemføre EF-direktivet om offentlige bygge- og anlægskontrakter.

Regeringen har i bemærkningerne til forslaget bebudet drøftelse med arbejdsmarkedets parter herom. Det er overdraget mig som arbejdsminister at forestå disse drøftelser. De er i fuld gang og vil blive fremmet med henblik på at finde en løsning inden tredjebehandlingen af lovforslaget, nr. L 136.

EF-dommen vil naturligvis blive gransket indgående, men så vidt vi kan se på grundlag af den franske tekst, er der intet i dommen, der ændrer grundlaget for disse drøftelser.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg er enig med arbejdsministeren i, at der, i hvert fald sådan som vi har fortolket det her i Danmark, ikke er noget til hinder for, at man kan stille sådanne krav. Men der har dog alligevel været en vis usikkerhed, som kom til udtryk bl.a. i behandlingen af direktivforslaget om offentlige anlægsarbejder.

Derfor vil jeg stadig væk mene, at det er noget nyt, at EF-Domstolen nu så klart siger, at vi har denne mulighed, og at dette må give anledning til, at regeringen tager sagen meget mere alvorligt.

Jeg er da glad for, at ministeren ikke direkte afviser, at regeringen vil stille sådanne krav. Det var jo ellers det indtryk, man kunne få af udtalelser fra arbejdsministeren til dagspres-

sen, hvor arbejdsministeren har sagt, at regeringen ikke agter at stille krav om overholdelse af danske overenskomster. Det var lidt bemærkelsesværdige udtalelser, synes jeg, men jeg er da glad for, at arbejdsministeren i det mindste ikke her direkte afviser, at regeringen vil arbejde for, at man skal indsætte et krav om danske overenskomster i den danske licitationslovgivning.

Jeg er dog stadig væk en smule skuffet, for det er en sag, som vi har behandlet her i Folketinget i efterhånden næsten 2 år, og der har været rig lejlighed til, at regeringen kunne tage fat på det. Regeringen har hele tiden svævet, har sagt, at man ikke rigtig vidste. Jeg synes virkelig nu, at regeringen på baggrund af EF-dommen skulle tage usikkerheden ud af alt det her og sige: Ja, naturligvis vil vi sikre lønmodtagernes rettigheder. Det har vi nu juridisk mulighed for; nu vil vi være en smule offensive og også i praksis arbejde for, at rettighederne kan blive fastholdt, og det gøres altså kun ved, at regeringen vil støtte, at licitationslovgivningen ændres.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg er glad for her at få lejlighed til at kommentere – hvad spørgeren også her gav anledning til – den artikel, der har været i Jyllands-Posten. Den var ikke helt i balance i forhold til de udtalelser, jeg rent faktisk fremsatte, men denne balance mener jeg er skabt ved hjælp af de udtalelser, jeg har fremsat i dag.

Det, jeg har givet udtryk for, er, at det ikke vil være uden betænkelighed, hvis vi i Danmark beslutter os til ensidigt at indføre sådanne regler i Danmark. Det kan befrygtes, at det ville kunne medføre visse modforholdsregler fra andre EF-lande, og det er i alt fald nogle overvejelser, vi skal være meget omhyggelige med. Under alle omstændigheder vil disse spørgsmål blive drøftet indgående med parterne på arbejdsmarkedet, for vi på nogen måde ensidigt fra dansk side tager initiativ i dette spørgsmål.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg forstår ikke helt, hvad det er for betænkeligheder, arbejdsministeren her måtte have. Han nævner, at der kan blive tale om modforholdsregler fra andre lande. Kunne arbejdsministeren ikke præcisere, hvad det måtte være for forholdsregler fra andre lande, der kunne være tale om? Er arbejdsministeren ikke enig

[Holger K. Nielsen]

med mig i, at et sådant regelsæt især vil være til fordel for både danske lønmodtagere og danske arbejdsgivere, fordi danske entreprenører jo bliver stillet lige i konkurrencen? At det med andre ord vil være til stor skade for både danske arbejdsgivere og danske lønmodtagere, hvis udenlandske entreprenører har mulighed for at konkurrere på lavere lønninger? Det er jo det, som er hele baggrunden for den såkaldte sociale dimension. Det taler regeringen om ved mange lejligheder er vigtigt. Men det er også vigtigt, at regeringen i praksis viser, at den vil gøre noget for at undgå social dumping inden for EF.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Som sagt er vi midt i drøftelser med de kommunale organisationer og med parterne på arbejdsmarkedet med henblik på at løse problemet i forhold til det lovforslag, der ligger i Folketinget. Jeg kan endnu ikke sige, hvad resultatet bliver, men jeg kan sige, at jeg som udgangspunkt er betænkelig ved at gribe ind med lovgivning i det velfungerende danske arbejdsretlige system. Jeg er ganske særligt betænkelig i dette tilfælde på grund af de skadelige virkninger, der er risiko for at påføre vore eksportvirksomheder i hele bygge- og anlægsbranchen. Derfor går mine bestræbelser ud på at finde en anden løsning end lovgivning og lignende tvangsforanstaltninger. Men jeg er enig med spørgeren i, at vi skal undgå social dumping også i Danmark. Og det er jeg også overbevist om at vi kan undgå.

Må jeg i øvrigt føje til – hvilket spørgeren formentlig også er bekendt med – at EF-Kommissionen i sit handlingsprogram vedrørende den sociale dimension af det indre marked har bebudet at ville komme med et initiativ på det område, vi drøfter.

Endnu kender vi ikke det nærmere indhold eller den form, der agtes anvendt. Men den danske regering vil bestemt ikke møde uforberedt til behandlingen af det forslag, der måtte komme. Også af den grund finder vi det vigtigt at føre disse drøftelser med parterne på arbejdsmarkedet – og i den konkrete sag de berørte offentlige bygherrer.

Holger K. Nielsen (SF):

Arbejdsministeren lægger stor vægt på, at man er midt i drøftelser. Når man er i en drøftelse,

må man vel gå ud fra, at alle parter går til den med åbent sind – hvis man kan bruge det udtryk. Men vil arbejdsministeren ikke indrømme, at arbejdsministeren, når han på denne måde giver udtryk for betænkeligheder, dermed ligesom har lagt en linje for, hvad regeringen vil i disse drøftelser, og at det i virkeligheden er udtryk for, at regeringen, når det kommer til stykket, ikke vil gennemføre lovgivning?

Så siger arbejdsministeren, at man arbejder med en anden løsning. Jeg vil gerne høre, om det vil være for meget at spørge arbejdsministeren, om han vil løfte bare en lille flig af sløret for, hvad det er for en anden løsning, arbejdsministeren kan forestille sig for at undgå social dumping.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Det er naturligvis vigtigt, når man har sådanne drøftelser, at alle møder op med et åbent sind, og det gør vi altså også fra regeringens side. Men det skal ikke forhindre os i at analysere problemstillingen, analysere fordele og ulemper ved de forskellige løsningsforslag. Det gør vi altså også på dette område. Og jeg har nu på spørgerens initiativ gjort rede for nogle af de betænkeligheder, som jeg ville have ved en lovgivning på området.

Jeg har naturligvis ikke på nuværende tidspunkt til hensigt her i folketingssalen at gøre rede for, hvad resultatet af vore drøftelser måtte blive, og hvilke forslag der her er på bordet. Det tror jeg ville være med til at forhindre, at vi finder en konstruktiv løsning.

Men jeg kan sige, at for det statslige område er der en model for, hvordan man kan gøre det. Det er sådan, at de statslige bygge- og anlægsarbejder er reguleret i kraft af en ILO-konvention, som Danmark har ratificeret, og det er da et åbent spørgsmål, om ikke det var en model, der kunne anvendes også for kommuner og andre offentlige bygherrer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 726

2) Til trafikministeren af:

Margrete Auken (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilket risikoniveau der var valgt for den motorvejsbro ved Tampa i Florida, der for nogle år siden blev sejlet ned,

[Margrete Auken]

og kan ministeren bekræfte, at den nye bro blev bygget med forstærkning af sandøer omkring bropillerne?»

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg har fået oplyst, at den bro, der blev sejlet ned, var projekteret i begyndelsen af 1950'erne. Først senere er man ved projektering af broer begyndt at tage hensyn til, at brokonstruktionerne skal kunne modstå skibsstød. Broens sikkerhedsniveau siges at være beregnet til, at broen ville kunne sejles ned én gang hvert 30. år. Den nye bro, der blev opført, blev sikret ved, at hovedfaget blev beskyttet med stenøer, mens 5 sidefagspiller på hver side af gennemsejlingsfaget blev sikret ved anbringelse af sandfyldte beskyttelsespillere.

Det er næppe meget oplysende at sammenligne forhold, der er så forskellige som broen i Florida og broen over Vesterrenden. Den bro i Florida, vi taler om, havde en fri gennemsejlingshøjde på ca. 50 m. Den frie højde tillod altså meget store skibe at passere, og det skib, der sejlede broen ned, var på 35.000 t dødvægt. Der var ved den nedsejlede bro intet advarselssystem for biltrafikken på broen og, efter hvad jeg har kunnet få oplyst, heller ikke noget overvågningsystem for skibstrafikken.

Margrete Auken (SF):

Der er selvfølgelig også grænser for, hvor tumpede de har været i USA, og jeg tror nok, man har forudset, at broer kunne sejles ned, i begyndelsen af 1950'erne. Jeg har siden hen fået oplyst, at den selvfølgelig oprindelig var sikret, men at man slækkede på det, da der jo igennem mange år ikke skete noget, og da sikringen blev eroderet væk, gjorde man ikke noget ved det, på trods af at cheflødsen i området, som jeg senere har haft kontakt med, Julian Fernandez, flere gange advarede om, at det her kunne ske. Så skete det altså, og det kostede, som ministeren rigtigt siger, mange menneskeliv – 35, så vidt jeg kunne få det oplyst – og det er også rigtigt, at der var tåge den dag, så man ikke kunne se. Der ville næppe være kørt så mange mennesker ned, hvis det ikke havde været tåget, men som Julian Fernandez sagde til mig: Det er det jo strengt taget også tit i Danmark.

Så spurgte jeg naturligvis, hvorfor man ikke havde bygget det op med et overvågningsystem – et VTS-system – og han sagde om VTS-

systemer, at det er nogle meget fine systemer, og at de også er dyre. I og for sig kan man ikke indvende noget imod VTS-systemer bortset fra den ene ting, at kaptajnerne ikke vil bruge dem, og derfor har man stort set lukket alle de VTS-systemer i USA, som man har etableret, og insisterer i stedet på, at broerne skal være sikrede mod stød, og at de i vanddybden skal være sikrede mod, at skibe kan gå ind i nærheden af bropillen.

Jeg tror ikke, jeg skal krydsforhøre ministeren yderligere om broen ved Tampa, ud over at jeg vil sige, at jeg nu nok synes, broer til gennemsejling kan sammenlignes med hinanden; men jeg vil bede ministeren i hvert fald være opmærksom på, at man har reddet den i anden omgang ved at sikre bropillerne, og så vil jeg ved senere lejlighed bede ministeren om en redegørelse for, hvordan VTS-systemerne har været brugt i USA.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 727**3) Til trafikministeren af:****Margrete Auken (SF):**

»Kan ministeren bekræfte, at der ikke er tekniske grunde til, at pillerne på Storebæltsforbindelsens vestbro ikke sikres mod skibsstød fra skibe tungere end 2.000 t dødvægt, og at det er en politisk beslutning, og kan ministeren i givet fald oplyse, om ordførerne for partierne bag Storebæltsforliget samt Det Radikale Venstre var tydeligt informerede om det lave sikkerhedsniveau for vestbroen?»

Skriftlig begrundelse

Af notatet af 1. marts fra A/S Storebæltsforbindelsen (Trafikudvalget, alm.del. F, bilag 29, notatets 2. del.) fremgår det, at det var fastlagt i kontraktens beregningsforskrifter, at broen ikke skulle konstrueres til at kunne tåle mere (side 7), og det oplyses, at det af tekniske grunde ikke er muligt at sikre broen (side 5). Dette stemmer dårligt med, at ministeren så sent som i begyndelsen af februar ikke kunne bekræfte oplysningerne om broens sikkerhed (se Folketingstidende 1989-90, sp. 5564), og at ministeren den 21. marts oplyste, at det er partierne bag Storebæltsbroen, der har vedtaget, at vestbroens piller ikke behøver at blive sikret yderligere (Folketingstidende 1989-90, sp. 7611).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne begynde med at gøre opmærksom på, at det er temmelig uklart, hvordan denne konstruktion er blevet besluttet. Ministeren vidste ikke i februar, at den kun skulle kunne tåle stød fra skibe på op til 2.000 t; nu får vi senere hen at vide, at det allerede lå i kontraktbetingelserne, og jeg har fået det indtryk, at det er en politisk beslutning, at den ikke skal konstrueres til noget, der er stærkere; således sagde ministeren til mig i svaret for 14 dage siden, at der ikke var tekniske grunde til, at man ikke ville sikre bropillerne mod stød, men at det var en politisk beslutning.

Jeg vil gerne høre, om ministeren vil sige én gang til, at samtlige forligspartier bag Storebæltsbroen var orienterede om, hvor svag konstruktionen var, om man sagde god for, at det skulle bero alene på et overvågningssystem, og om det var klart hele vejen igennem, om Centrum-Demokraterne, Kristeligt Folkeparti og Socialdemokraterne har sagt ja til en så spinkel konstruktion på et tidspunkt, hvor der endnu var mulighed for at gøre det på en anden måde.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Det er nødvendigt først at minde om, hvad jeg sagde her i Folketinget den 31. januar i år i et svar til hr. Gade.

Siden 1972 har man ikke forudsat en skibsstødssikring af broen over Vesterrenden. Da man vedtog 1973-loven om Storebæltsforbindelsen, regnede man ganske enkelt med en spærring af Vesterrenden for egentlig skibstrafik.

Fru Margrete Auken vil også vide, at 1985-rapporten om Storebæltsforbindelsen behandlede problemet skibsstødssikring i relation til højbroen over Østerrenden, men ikke i relation til lavbroen over Vesterrenden. Med udtrykket lavbro i anlægsloven har vi netop tilkendegivet, at der ville komme en spærring i et eller andet omfang.

Det er derfor egnet til at bringe diskussionen på vildspor, når fru Margrete Auken vil fremstille tingene, som om der er tale om et nyt og overraskende forhold. Det er der ikke. At der i udbudsmaterialet om vestbroen er stillet krav om en bestemt modstandskraft, siger ikke umiddelbart, hvilken dødvægtstonnage der svarer hertil. Derfor har jeg ikke villet udtale mig herom, før A/S Storebæltsforbindelsens

undersøgelser var tilstrækkelig langt fremme. Jeg tror, fru Margrete Auken ville have påtalt det, hvis jeg havde udtalt mig på et utilstrækkeligt grundlag.

Svaret på spørgsmålet er altså følgende:

I de snart tyve år, som er gået, siden en lavbro over Vesterrenden blev skitseret, har ingen forestillet sig, at man skulle give vestbroen en sådan styrke, at den skulle kunne modstå stød fra de skibe, der ved en fejl kan komme ind i Vesterrenden og derfor i nærheden af broen.

Margrete Auken (SF):

Det ville være interessant at høre de andre forligspartiets udlægning af, hvilke oplysninger de har fået tidligere, altså om det er nogle reelle spærringer, man har forestillet sig at man ville sætte op, og hvordan man har sikret, at det eventuelt kunne ske. I hvert fald har ministeren ikke været klar over, at bropillerne var så spinkle, men det er helt givet, at A/S Storebæltsforbindelsen har været klar over det. Og jeg tror også, ministeren har ret i, at beskrivelsen ligger tilbage i kontraktbetingelserne, sådan som det var oplyst i notatet af 1. marts, 2. del, side 7. Der har man vidst det, men det er da tydeligt, at man ikke har beskrevet nogen steder her, hvor lidt det var.

Og det er ikke rigtigt, når ministeren siger, at han ikke ved, hvor meget det reelt betyder for skibe. Altså: Hvis man siger, at en bropille er konstrueret til at kunne tåle 40 meganewton, så ved man godt, hvor meget det er, når et skib sejler ind i den. Det er nemlig nogenlunde disse 2.000 t dødvægt i et frontalt sammenstød. Men så ved man faktisk også – jeg er ikke sikker på, at ministeren ved det, men jeg er overbevist om, at A/S Storebælt ved det – at det betyder, at hvis et skib sejler sideværts ind i den – og det er den hyppigste form for stød – er det 70 meganewton, den skal kunne tåle. Det vil sige, at vi er nede på 1.000 t dødvægt.

Det kan godt være, at ministeren nu rejser sig op og siger, at alle har været klar over, at det er 1.000 t dødvægt, der er den reelle grænse, og hvis jeg f.eks. nu konfronterer ministeren med noget, jeg stadig væk kun har som et rygte, at også den offentlige skibstilsynsmyndighed har anbefalet 1.000 t dødvægt og ikke 2.000 t, vil ministeren så rejse sig op nu og sige: Ja, og er nogen i tvivl om det? Har nogen bestridt, at det kun var 1.000 t, der kunne sejle igennem her?

[Margrete Auken]

Det retter vi selvfølgelig, for det var en trykfejl i de tidligere notater, når man havde sagt 2.000 t? 1.000 t er i hvert fald rigtigt, når vi skal tage, hvad broen kan tåle ved et sideværts og ikke et frontalt stød.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Fru Margrete Auken har nogle vendinger, som jeg har vænnet mig til, selv om jeg synes, de siger mere om fru Margrete Auken end om mig. Jeg tænker på bemærkningen før om, at »der selvfølgelig også er grænser for, hvor tumpe de har været i USA«, og jeg tænker på bemærkningen »jeg er ikke sikker på, at ministeren ved det«. Men lad det nu være.

Jeg vil gerne i stedet minde om, at der i 1985 blev udarbejdet en rapport af en ekspert i risikoanalyse. Den fastslog, at hovedfaget i østbroen ville blive konstrueret til at modstå stød fra de største skibe, som passerer Storebælt. Og så fremhævede rapporten: Dette er ikke tilfældet for de resterende dele af broerne.

Folketingsudvalget stillede mange spørgsmål til rapporten, og jeg er sikker på, at udvalget har været opmærksom på dette forhold. Udgangspunktet er altså, at alle har været klar over, at broen over Vesterrenden ikke ville blive konstrueret til at modstå skibsstød. Derfor kan man ikke nu fremstille tingene, som om udgangspunktet har været et helt andet, nemlig hvor stor stødkraft vestbroen skulle kunne tåle.

Jeg har tidligere udtrykt min anerkendelse af fru Margrete Aukens faglige kendskab til denne sag, og jeg er sikker på, at fru Margrete Auken er enig med mig i denne rent faktuelle fremstilling af det passerede.

Margrete Auken (SF):

Det sidste var et svært ord. Jeg vil bare beklage, hvis jeg kom til at underkende ministerens informationer. Jeg skal da blankt indrømme, at jeg selv først lige har forstået dette, at hvis en bro ville kunne modstå 2.000 t dødvægt frontalt, kunne den altså kun modstå det halve, hvis det kom sideværts.

Men det er fuldstændig rigtigt, at det har ligget i materialerne, at det har været oplyst; jeg var bare ikke klar over, at ministeren også havde været oplyst om det. Men ministeren må meget undskylde, at jeg ikke vidste det, og så vil jeg igen beklage, at det ikke er blevet sagt med tilstrækkelig tydelighed til os tidligere, at det

altså reelt betyder, at skibe, der er på 1.000 t, kan gå igennem, men ikke større skibe. Det er et ganske afgørende indgreb i hele sejladsen i Vesterrenden.

Da vestbroen i sin tid blev vedtaget, sagde man, at det kun var 10 pct. af de skibe, der tidligere havde sejlet igennem, der ikke kunne sejle igennem. Halvandet år senere sagde man, at det var en trykfejl, det var 18 pct. Nu får jeg at vide, at det er 40 pct., og hvis det er rigtigt, at der kun kan tåles 1.000 t, kan jeg fortælle ministeren, at procenten bliver betragtelig større.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Riishøj: spm. nr. S 592

Leif Hermann: spm. nr. S 607 og 608

Glønborg: spm. nr. S 626

Kofod-Svendsen: spm. nr. S 637

Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 640, 653 og 687

Ingrid Rasmussen: spm. nr. S 647

Arne Jensen: spm. nr. S 655 og 672

Trøjborg: spm. nr. S 657

Hjortnæs: spm. nr. S 659

Margrete Auken: spm. nr. S 660 og 661

Birthe Hansen: spm. nr. S 662

Stillinger: spm. nr. S 663 og 684-686

Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 664 og 671

Knud Lind: spm. nr. S 665

Glistrup: spm. nr. S 666

Mølgaard Jensen: spm. nr. S 667

Gade: spm. nr. S 669

Erling Christensen: spm. nr. S 670

Ebba Strange: spm. nr. S 674

Lis Noer Holmberg: spm. nr. S 675

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 676-682

Svend Erik Hovmand: spm. nr. S 683

Jane Oksen: spm. nr. S 690

Birte Weiss: spm. nr. S 693

Graversen: spm. nr. S 695

Pelle Voigt: spm. nr. S 707

Spm. nr. S 592

Til udenrigsministeren (5/3 90) af:

Riishøj (SF):

»Hvordan er den vedvarende energis interesse varetaget i de organer, der skal tage beslutning om anvendelse af de midler, der er afsat til fremme af danske investeringer i Østeuropa og fremme af samarbejdet med Østeuropa i det hele taget?«

Begrundelse

Gennem spørgsmålet ønskes oplyst, hvilken vægt der bl.a. i IFØ-fonden vil blive lagt på fremme af samarbejdet med Østlandene på den vedvarende energis område og på, hvordan den store danske ekspertise inden for vedvarende energi vil blive udnyttet ved rådgivning af og repræsentation i de besluttede organer.

Svar (26/3 90):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

I opfølgning af Brundtlandkommissionens »Rapport om Miljø og Udvikling« har regeringen i sin handlingsplan fra december 1988 tilkendegivet, at det er regeringens opfattelse, at der bør tages initiativ til en langsigtet politik, som vil kunne sikre en yderligere markant reduktion af energisystemets skadelige miljøpåvirkninger. Et hovedelement i denne politik er omlægning af energiforsyningen med henblik på øget anvendelse af mindre forurenende energikilder – vedvarende energi, naturgas, ny energiteknologi m.v.

Regeringens generelle målsætning gælder naturligvis også i forhold til Danmarks støtte til reformprocesserne i Øst- og Centraleuropa. I regeringens handlingsplan fra september 1989 om mulige danske initiativer i forbindelse med vestlig støtte til reformprocessen i Østlandene hedder det således, at det på baggrund af de meget store belastninger af miljøet i de østeuropæiske lande generelt bør sikres, at dansk støtte gives med henblik på investeringer, som fremmer en miljømæssigt forsvarlig udvikling.

I Det Interministerielle Østlandeudvalg, som koordinerer statsadministrationens Østlandeaninitiativer og administrerer fordelingen af den såkaldte Østlandepulje, er såvel Energiministeriet som Miljøministeriet repræsenteret. I IFØ-fondens bestyrelse påser Udenrigsministeriets repræsentanter, at de midler, der er afsat til fremme af danske investeringer i Østlandene, generelt anvendes i overensstemmelse med regeringens politik.

Ved oprettelsen af den miljøstøtteordning pr. 1. januar 1991, som blev besluttet af Folketinget den 8. februar 1990, skal der nedsættes en rådgivende komité med repræsentanter for bl.a. de grønne organisationer, Miljøstyrelsen og Energistyrelsen.

I Udvalget for Økonomisk og Industrielt Samarbejde, hvori det økonomiske og industrielle samarbejde med Østlandene koordineres, er endelig også Miljøstyrelsen og Energiministeriet medlemmer. Ikke mindst med Sovjetunionen drøftes der samarbejde vedrørende udnyttelse af vindenergi.

Spm. nr. S 607

Til skatteministeren (7/3 90) af:

Leif Hermann (SF):

»Mener ministeren, at statslige myndigheder bør støtte opfyldelsen af målsætningerne i regionplanerne ved de dispositioner, der træffes i forbindelse med omlægninger i de statslige myndigheders opgaver og struktur?«

Begrundelse

I forbindelse med sammenlægningen af told- og skattemyndighederne i Viborg Amt er det bl.a. fra Skive Kommune blevet påpeget, at den planlagte flytning af Skive Distriktstoldkammer til Viborg vil modvirke den i Viborg Amts regionplan vedtagne målsætning om en ligelig udvikling i amtet. Denne målsætning blev formuleret i midten af 1970'erne som en konsekvens af det omfattende regionplanarbejde i amtet efter vedtagelsen af lands- og regionplanloven.

Svar (26/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Vedtagelsen af lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (skattestyrelsesloven) af 14. december 1989 betyder, at skatteministeren pr. 1. april 1990 skal oprette et antal regionale told- og skatteenheder.

Regeringen har den 20. marts 1990 truffet beslutning om at inddele landet i 31 told- og skateregioner. Regionerne afløser de hidtidige distriktstoldkammer og amtskatteinspektorerater.

Under henvisning til loven om lands- og regionplanlægning har forslaget været til høring i amtskommunerne.

[Skatteministeren]

Høringsproceduren har bl.a. til formål at sikre, at målsætningen i regionplanerne indgår i beslutningsgrundlaget.

I forbindelse med udarbejdelsen af og beslutningen om den fremtidige regionsstruktur er der inddraget og overvejet en række – ofte til dels modstridende – hensyn.

Overvejelserne vedrører bl.a. en vurdering af opgavegrundlaget for de enkelte regioner, en hensigtsmæssig geografisk struktur og et hensigtsmæssigt personaleunderlag.

Endvidere er henset til, at eksisterende bygninger og lokaler m.v. i vid udstrækning fortsat vil kunne anvendes.

Jeg er naturligvis af den opfattelse, at statslige myndigheder så vidt muligt bør støtte målsætningerne i regionplanerne i forbindelse med omlægninger i statslige myndigheders opgaver og struktur.

Høringssvarene fra amtskommunerne har derfor også haft indflydelse på regeringens endelige beslutning.

Spm. nr. S 608

Til skatteministeren (7/3 90) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren bekræfte de oplysninger, der den 6. marts 1990 er fremkommet i Skive Folkeblad om, at en eventuel flytning af Skive Distriktstoldkammers funktioner fra Skive til Viborg som led i sammenlægningen af amtskatteinspektorat og toldvæsen medfører en merudgift på mellem 190.000 kr. og 420.000 kr. årligt alene som følge af forskelle i huslejeniveauet i de lejemaal, der er af interesse for sammenlægningen af told- og skattemyndighederne?«

Begrundelse

Der henvises til artiklen den 6. marts 1990 i Skive Folkeblad.

Svar (27/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I henhold til lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (skattestyrelsesloven) af 14. december 1989, § 15, fastsætter skatteministeren landets inddeling i told- og skatte kredse og placeringen af regionale told- og skatteforvaltninger.

Regeringen har den 20. marts 1990 truffet beslutning om at inddele landet i 31 told- og skat-teregioner. Regionerne afløser de hidtidige distriktstoldkamre og amtsskatteinspektorater.

I Viborg Amtskommune foreslås oprettet 2 told- og skatregioner henholdsvis i Thisted og i Viborg.

Valget af Viborg som hovedsæde for den ene region skal ses i lyset af byens centrale placering i regionen og koncentrationen af erhvervs-virksomheder omkring byen.

Distriktstoldkamret i Skive råder i dag over 1.885 m² til en samlet husleje i 1990 på ca. 444.000 kr., mens amtsskatteinspektoratet i Viborg råder over 1.484 m² til en samlet husleje på 781.000 kr. i 1990.

Forskellen i kvadratmeterpris skyldes, at de lejede lokaler i Skive ejes af Skive Kommune, som udlejer lokalerne til en meget lav kvadratmeterpris.

Det forventede fremtidige pladsbehov efter omlægningen udgør ca. 4.600 m².

Det må forudses, at eksisterende lokaler i begge byer må anvendes i en overgangsperiode på 3-5 år.

Det er vanskeligt på indeværende tidspunkt at sige noget præcist om den fremtidige lejeudgift, bl.a. på grund af det store antal nye kvadratmeter, der skal findes.

Endvidere er en vurdering af merudgifter alene på basis af huslejeudgifterne ikke tilstrækkelig. I vurderingen må også indgå udgifter til f.eks. instruktions- og kontrolbesøg i virksomhederne. Viborgs placering midt i regionen vil alt andet lige medføre lavere udgifter hertil.

Endvidere må det formodes, at det i løbet af overgangsperioden vil være muligt at finde lokaler til en passende kvadratmeterpris i Viborg.

Ud fra en samlet vurdering er det skønnet mest hensigtsmæssigt at placere hovedsædet i Viborg.

Spm. nr. S 626

Til trafikministeren (12/3 90) af:

Glønborg (KRF):

»Agter ministeren at pålægge kommunerne pligt til i god tid at forhåndsinformere borgerne, inden vejarbejder, nedlæggelse af fjernvarme og lignende, som vil forårsage hel eller delvis vejafspærring, påbegyndes?«

[Glønborg]

Begrundelse

Opgravning af gaderne er et kraftigt indgreb i borgernes muligheder for at færdes frit. For de næringsdrivende betyder det, at handelen i perioder med vejafspærring går væsentligt ned eller helt ophører, og at mulighederne for at få vareleverancer besværliggøres. For almindelige borgere bliver det vanskeligt at planlægge arbejder med hus og have, som kræver biltransport, og at planlægge flytninger.

Set i forhold til de skrappe bestemmelser om hensyntagen ved miljøsager og byggesager forekommer kommunernes mangel på pligt til, i god tid inden veje og gader opgraves på grund af nedlæggelse af fjernvarme, vejarbejder og lignende, at orientere om de planlagte arbejder gammeldags.

Svar (23/3 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Det er sædvanlig kommunal praksis at orientere grundejere forud for vej- og ledningsarbejder, der på mere omfattende måde berører adgangsforholdene til deres ejendomme. Det gælder selvsagt, når grundejerne berøres direkte af det pågældende arbejde, f.eks. ved arealafståelse. For grundejere, hvis adgangsforhold forringes under arbejdet, kan der blive tale om orienteringsmøder, orientering i dagspresse eller omdeling af breve om det forestående arbejde og dets følger.

Det er normalt kommunen som vejmyndighed, der sørger for den fornødne orientering, men undertiden kan ledningsejeren påtage sig denne opgave efter aftale med vejmyndigheden.

Der er mange former for vejarbejde, der berører de omliggende ejendomme. Der kan være tale om pludselige skader i forbindelse med ledningsbrud, mindre arbejder af kort varighed, opgravninger, hvor problemerne let kan løses, og store arbejder, der kan trække ud i månedsvis. Arbejdet kan vedrøre forretningsgader eller villaområder, mange eller få lodsejere. Det er min opfattelse, at problemerne må løses under hensyn til de konkrete forhold, og at det ikke er hensigtsmæssigt at indføre faste forskrifter for orientering af grundejerne. Det vil ikke være i overensstemmelse med afbureaukratiseringstanken at indføre faste regler på et område, hvor vejvæsenet må have mulighed for

at vælge den konkret mest hensigtsmæssige løsning.

Jeg skal ikke bestride, at der i visse kommuner kan være tale om at tilsidesætte vejvæsenets forpligtelser til at orientere grundejerne om forestående større vejarbejder. Er det tilfældet, bør disse i første omgang henvende sig til kommunen for at få den til at opfylde sine naturlige forvaltningsmæssige forpligtelser på området. I øvrigt kan jeg henvise til vejlovgivningens muligheder for at klage til trafikministeren.

For en ordens skyld skal jeg præcisere, at vejarbejder og ledningsopgravninger er forhold, som nabogrundejerne må leve med, så længe de udføres på rimelig og forsvarlig måde. Kun under helt specielle omstændigheder kan der blive tale om erstatning for tab, der skyldes vejarbejdet.

Spm. nr. S 637

Til justitsministeren (13/3 90) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Hvilke muligheder finder ministeren at der er for at hjælpe sovjetiske jøder, der har udrejsetilladelse, til også reelt at kunne udnytte den, f.eks. ved at der gives indrejse- og opholdstilladelse til et antal sovjetiske jøder?«

Begrundelse

I Weekendavisen den 2. marts 1990 giver overrabbiner Bent Melchior udtryk for, at sovjetiske jøder, der har udrejsetilladelse, ikke kan komme nogen vegne, fordi de ingen steder har at tage hen. USA har lagt loft over antallet af sovjetiske jøder, man vil modtage. De tilgængelige ruter til Israel via Budapest og Bukarest er udsolgt mere end et år frem i tiden. Fra vesteuropæisk side gives der ikke transitvisum til jøderne, så de kan bruge vestlige rejseruter, hvor der er plads, fordi man er bange for, at de vil søge asyl på gennemrejsten.

Ifølge oplysninger i Weekendavisen den 9. marts 1990 kan jøderne frit rejse via Danmark. Det hjælper dem bare ikke, for billetterne til de vestlige ruter skal betales med vestlig valuta. En udrejsetilladelse for sovjetiske jøder giver ikke tilladelse til at erhverve vestlig valuta.

Uanset af hvilke årsager de sovjetiske jøder ikke har praktisk mulighed for udrejse, befinder de sig i en dybt ulykkelig situation med fornyede trusler om forfølgelser.

Svar (26/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Jeg kan oplyse, at der i en situation som den foreliggende, hvor der ifølge de oplysninger, der er angivet i begrundelsen for spørgsmålet, er tale om sovjetiske statsborgere, der ønsker at udrejse af Sovjetunionen med henblik på videre rejse til Israel, men som ikke på forhånd har billet til Israel, efter den gældende praksis vil kunne meddeles transitvisum til Danmark med ret til indrejse og ophold i Danmark i indtil 3 måneder.

Der er imidlertid ikke i udlændingeloven hjemmel til at meddele egentlig opholds- og arbejdstilladelse i tilfælde som beskrevet i begrundelsen for spørgsmålet.

Spm. nr. S 640

Til *justitsministeren* (13/3 90) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Vil ministeren tage initiativ til en ændring af straffelovens regler, således at straffen for voldsforbrydelser skærpes og derved kommer til at stå i et mere rimeligt forhold til strafniveauet for berigelsesforbrydelser?«

Begrundelse

De danske domstole foretager stadig en forholdsvis mild bedømmelse af voldsforbrydelser sammenlignet med berigelsesforbrydelser.

Fra den nyeste retspraksis kan nævnes:

En 27-årig mand blev ved Vestre Landsret i Esbjerg idømt 3 års fængsel for med slag at have forårsaget en 4-årig drengs død. En 18-årig blev idømt 2 års fængsel for vold med døden til følge. Han nikkede et tilfældigt valgt offer en skalle, der medførte, at offeret døde af en hjerneblødning en time senere. En 34-årig mand fik i Københavns Byret 5 års fængsel for bedrageri og mandatsvig samt 7 røverier mod pengeinstitutter. Hans samlede udbytte var ca. 400.000 kroner.

Spørgeren mener, at denne retspraksis ikke er i overensstemmelse med danskernes retsopfattelse, hvorfor der er god grund til at ændre straffelovens bestemmelser.

Svar (26/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Ved lov nr. 272 af 3. maj 1989 blev straffelovens regler om voldsforbrydelser ændret. Det primære formål med lovændringen var en forenkling af reglerne. I bemærkningerne til lovforslaget blev det imidlertid fremhævet, at der er behov for en større differentiering af strafudmålingen i voldssager inden for normalområdet, og at en sådan differentiering bør ske ved en skærpelse af straffene i de grovere typer af voldtålfælde.

Lovændringen bygger på Straffelovrådets betænkning nr. 1099/1987 om strafferammer og prøveløsladelse. I betænkningen er bl.a. foretaget en sammenligning af udmålingspraksis ved berigelsesforbrydelser og voldsforbrydelser. Det fremgår heraf, at ubetinget frihedsstraf er den normale straf for voldskriminalitet, medens det forholder sig lige modsat med hensyn til berigelseskriminalitet.

Selv om gentagelsestålfælde forekommer langt hyppigere for så vidt angår berigelseskriminalitet end for så vidt angår vold, viser en statistik over den totale sanktionsanvendelse, at den normale reaktionsform over for berigelseskriminalitet er bøde, betinget dom eller tiltalefråfald. Straffen for berigelseskriminalitet er således generelt væsentlig mildere end for voldskriminalitet. Efter min opfattelse er der således generelt et rimeligt forhold mellem strafudmålingen i voldssager og i sager om berigelsesforbrydelser.

Spm. nr. S 647

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (14/3 90) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Hvor mange køkkenassistenter er blevet uddannet i Danmark i de år, uddannelsen har eksisteret, og hvorledes er fordelingen af fastnormerede elevstillinger på amtsniveau?«

Svar (23/3 90):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

De første køkkenassistenter blev færdige i 1974. Ministeriet skønner, at der de første år fra 1974 til 1978 i gennemsnit blev uddannet ca. 30 om året. De efterfølgende år, fra 1979 til 1981, lå tallet på ca. 100 om året. I perioden 1974-81 skønnes der derfor i alt at være blevet uddannet 450 køkkenassistenter.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Det Faglige Udvalg for Køkkenassistentuddannelsen har den 19. marts 1990 oplyst følgende med hensyn til antallet af færdiguddannede køkkenassistenter pr. år i perioden fra 1982 til 1989:

1982	269
1983	431
1984	544
1985	536
1986	609
1987	582
1988	607
1989	525

Det vil sige, at der i denne periode blev uddannet 4.103 køkkenassistenter.

I alt er der siden uddannelsens start uddannet ca. 4.500 køkkenassistenter.

Vedrørende spørgsmålet om fordelingen af fastnormerede elevstillinger på amtsniveau har det ikke været muligt inden for tidsfristen at skaffe oplysninger om dette. Det Faglige Udvalg for Køkkenassistentuddannelsen har derimod oplyst følgende vedrørende fordelingen af antallet af *godkendte* uddannelsespladser:

Frederiksberg Kommune	3
Københavns Kommune	53

Amter:

København ...	87	Sønderjylland .	48
Frederiksborg .	57	Ribe	34
Roskilde	40	Vejle	51
Vestsjælland ..	56	Ringkøbing ...	46
Storstrøm	65	Århus	117
Bornholm	15	Viborg	57
Fyn	86	Nordjylland ..	119
Grønland			15
Færøerne			2

I alt 951 godkendte uddannelsespladser.

Tallene er opgjort pr. 1. marts 1990. De er uafhængige af, om pladserne er kommunale, amtskommunale, statslige eller private.

Spm. nr. S 653

Til *justitsministeren* (15/3 90) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Vil ministeren tage initiativ til at sænke promillegrænsen til 0,5 på baggrund af de nyeste forskningsresultater, der viser, at uheldsrisikoen for 18-24-årige er stærkt forøget ved promiller mellem 0,5 og 0,8?«

Begrundelse

En rapport fra Rådet for Trafiksikkerhedsforskning, »Spritkørsel i Danmark«, påviser at uheldsrisikoen for de 18-24-årige allerede ved promiller mellem 0,0 og 0,4 er ca. 4 gange større end hos 35-44-årige. Ved promiller mellem 0,5 og 0,8 forøges de unges risiko yderligere med faktor 4. Dette forskningsresultat dokumenterer klart, at uheldsrisikoen stiger ved promiller mellem 0,5 og 0,7. Derved underbygger forskningsresultatet også argumentationen for generelt at sænke promillegrænsen.

Det vil være utilfredsstillende at indføre aldersbestemte promillegrænser. Af hensyn til danskernes retsopfattelse må promillegrænsen være ens for alle.

Svar (26/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Efter Justitsministeriets opfattelse bør indsatsen mod spiritusbilisme være koncentreret om de områder, hvor der opnås den største færdselssikkerhedsmæssige effekt, og indsatsen bør derfor rettes mod de promilleniveauer, hvorulykkerne faktisk forvoldes.

Justitsministeriet kan bekræfte, at de unge mandlige førere har en relativ uheldsrisiko, der er væsentlig højere end uheldsrisikoen for mandlige førere i andre aldersgrupper. Denne viden er imidlertid ikke resultat af den nyeste forskning, men har længe været kendt og er indgået i grundlaget for Færdselssikkerhedskommissionens vurderinger i forbindelse med udarbejdelsen af den færdselssikkerhedspolitiske handlingsplan. I kommissionen var der bred enighed om at pege på andre initiativer som mere hensigtsmæssige midler i indsatsen for at nedbringe antallet af spiritusulykker.

Det må endvidere tages i betragtning, at forklaringen på de unge føreres højere uheldsrisiko næppe er spiritus alene. Det er en kendsgerning, at selv blandt helt ædru førere har de unge en uheldsrisiko, der er ca. 4 gange større end for den sikreste aldersgruppe. Dette tilskrives normalt de unges ringe kørselsrutine og -erfaring, og dette forhold påvirkes ikke af en nedsættelse af promillegrænsen.

Justitsministeriet har hidtil vurderet, at de ressourcer, det vil kræve at sikre overholdelsen af en lavere promillegrænse, vil kunne anvendes på anden måde med større færdselssikker-

[Justitsministeren]

hedsmæssig effekt, og at en nedsættelse af promillegrænsen til 0,5 under alle omstændigheder kun kan forventes at føre til et beskedent fald i spiritusulykkernes antal. Endvidere må det forventes, at det vil medføre en stigning i antallet af overtrædelser. Justitsministeriet har derfor kunnet tilslutte sig Færdselssikkerhedskommissionens vurdering.

Spm. nr. S 655

Til *justitsministeren* (15/3 90) af:

Arne Jensen (S):

»Vil ministeren præcisere, hvornår et kørekort har været udsat for almindelig slitage, og hvornår det har været misligholdt?«

Begrundelse

Ombygning til EF-kørekort koster enten 100 eller 200 kr., alt efter hvordan medarbejderen på kørekortkontoret bedømmer kortets almene tilstand.

Et kørekort, der er 30-40 år gammelt, kan se slidt ud, selv om det ikke har været misligholdt. Det skal tages med i overvejelserne, idet en udgift på 200 kr. belaster en pensionists budget hårdt.

En ekstraudgift på 200 kr. kan opfattes som en alderdomsskat.

Svar (26/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Det fremgår af § 20, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 605 af 12. september 1986 om kørekort, at bliver et kørekort beskadiget eller slidt i et sådant omfang, at tekst, nummer, stempler eller foto ikke kan kontrolleres, skal der udstedes et nyt kørekort. Prisen for at få et sådant nyt kørekort er efter bekendtgørelsens § 53, stk. 1, 200 kr., uanset om kørekortets ulæselighed skyldes almindelig slitage eller misligholdelse.

For ombygning af et gammelt ubeskadiget kørekort til et kørekort af EF-model betales et gebyr på 100 kr.

I forbindelse med den forestående ombygning af alle gamle kørekort til kørekort af EF-model har jeg imidlertid besluttet, at ombygningen kan finde sted til en pris af 100 kr. også i de tilfælde, hvor det gamle kørekort er så ulæseligt, at der under alle omstændigheder burde være udstedt et nyt. Rigspolitichefen er orienteret herom.

Spm. nr. S 657

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (15/3 90) af:

Trøjborg (S):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at sikre det frie skolevalg også på tværs af kommunegrænser?«

Begrundelse

I en konkret sag fra Nørre-Snede Kommune er der opstået problemer mellem to kommuner om eventuel betaling for elever, der søger til en skole i nabokommunen.

Som det fremgår af en avisartikel fra Horsens Folkeblad den 14. marts, har ministeren udtalt, at ministeren vil gribe ind med lovgivning, hvis det bliver nødvendigt.

På den baggrund ønskes oplyst, hvilke kommentarer ministeren har til sagen, samt hvilke initiativer ministeren i givet fald overvejer.

Svar (26/3 90):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har med det forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen, der blev fremsat i Folketinget den 14. marts 1990, netop i bemærkningerne til § 36 om skoledistrikter fremhævet, at regeringen forventer, at kommunerne udviser den størst mulige fleksibilitet i sådanne tilfælde, således at brugerne mærker kommunegrænserne mindst muligt. Jeg har derfor ikke i denne omgang fundet det fornødent at stille forslag om særlige regler, der sikrer det frie skolevalg også på tværs af kommunegrænser.

I den aktuelle sag har jeg skrevet følgende til borgmestrene i Herning og Nørre-Snede Kommuner:

»Den 21. marts 1990

Kære.

Jeg er gentagne gange blevet opfordret til at blande mig i »Fasterholtsagen« (drengen, der ikke kan komme i nabokommunens skole 1 km fra bopælen, fordi Herning og Nørre-Snede Kommuner ikke kan enes om betalingen).

For mig at se vil det være et nederlag for det kommunale skolevæsen i de to kommuner, hvis

[Undervisnings- og forskningsministeren]

en for borgerne så ligegyldig ting som en kommunegrænse skal tvinge et barn til en skole næsten 10 km borte, skønt det for samfundet som helhed er billigere, at barnet går i nærmeste skole (det sparer transport). Et sådant nederlag vil uvægerligt udløse krav om regler og indgreb, ligesom det vil undergrave tilliden til det kommunale selvstyre.

Jeg vil derfor opfordre de to kommuner til nu at beslutte at give drengen lov at gå i den nærmeste skole. Så må der forhandles videre om prisen.

Hvis der ikke kan findes en rimelig pris ved mindelig overenskomst, vil jeg gerne tilbyde mig som opmand, hvis der ikke kan findes en bedre.

Jeg har fuld forståelse for, at de to kommuner skal varetage deres økonomiske interesser og slås om pengene. Men det må ikke gå ud over skolebørnene. Derfor beder jeg om, at det nu besluttes at lade drengen komme i den nærmeste skole.

Med venlig hilsen

Bertel Haarder«

Det er fortsat min opfattelse, at den sag er egnet til lokal overenskomst, også selv om de to borgmestre i svarskrivelser har afvist at fravige deres opfattelser.

Spm. nr. S 659

Til statsministeren (16/3 90) af:

Hjortnæs (S):

»Har regeringen ingen tilsynsforpligtelse over for A/S Storebæltsforbindelsen, når det drejer sig om opfyldelsen af de betingelser og vilkår, der måtte være fastsat af miljømyndighederne i forbindelse med gennemførelsen af projektets forskellige dele?«

Begrundelse

Der henvises til statsministerens svar på spørgsmål nr. S 470.

Det forekommer overraskende, at den danske stat efter statsministerens svar alene har ansvaret for, at Danmarks folkeretlige og traktatmæssige forpligtelser iagttages ved anlæggets etablering.

Svar (26/3 90):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Som anført i mit svar på spørgsmål nr. S 470 har en minister ansvar for, at statslige myndigheder varetager deres opgaver på behørig vis. Det gælder også miljøministerens ansvar for statslige miljømyndigheders tilsyn med opfyldelse af betingelser og vilkår, der er fastsat i henhold til miljølovgivningen om den faste forbindelse over Storebælt.

Imidlertid er der et ganske nært løbende samarbejde mellem A/S Storebæltsforbindelsen og miljømyndighederne, og det er naturligt det afgørende i praksis.

Spm. nr. S 660

Til trafikministeren (16/3 90) af:

Margrete Auken (SF):

»Giver de nye forudsigelser af udviklingen af energipriserne ministeren anledning til overvejelser om, hvorvidt trafikprognoserne for vejtrafikken på Storebæltsbroen skal revurderes?«

Begrundelse

Der henvises blandt andet til artikel i dagbladet Jyllands-Posten den 11. marts 1990.

Svar (28/3 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

I A/S Storebæltsforbindelsens trafikprognose for vejtrafikken på Storebæltsbroen er der skønnet en trafikstigning på 1,5 pct. årligt. Denne stigning ligger lavere end, hvad den økonomiske vækst, som er forudsat i Finansministeriets langsigtede økonomiske fremskrivning, til siger. A/S Storebæltsforbindelsens trafikprognose må blandt andet som følge heraf betragtes som et forsigtigt skøn over den fremtidige trafikvækst på lang sigt.

Ved vurdering af betydningen af den fremtidige prisudvikling for råolie må det erindres, at verdensmarkedspriserne på råolie på grund af den danske afgiftspolitik kun delvis afspejler energipriserne på det danske marked. De fremtidige energipriser vil således være påvirket af, om udviklingen i verdensmarkedspriserne får lov til at slå igennem på forbrugerpriserne for de forskellige olieprodukter, herunder benzin og diesol.

[Trafikministeren]

Det kan i øvrigt oplyses, at A/S Storebæltsforbindelsens langsigtskøn for den fremtidige trafikudvikling ikke er blevet ændret i lyset af nedsættelsen af benzinafgifterne i 1990.

Spm. nr. S 661

Til trafikministeren (16/3 90) af:

Margrete Auken (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange af de danske isbrydere der kan gå gennem Storebæltsforbindelsens vestbro?«

Svar (28/3 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Spørgsmålet har været forelagt Industriministeriet, der har indhentet følgende udtalelse fra Søfartsstyrelsen:

»Ingen af statens 4 isbrydere vil kunne passere under vestbroen, hvor den fri gennemsejlingshøjde til underkant af brodækket bliver 18 meter:

	mastehøjde	maks. dybgang
Elbjørn	22,00 m	4,90 m
Thorbjørn	25,50 m	4,90 m
Isbjørn	29,60 m	6,30 m
Danbjørn	29,60 m	6,30 m

I isperioder vil sejladsen i Storebælt foregå øst om Sprogø i den såkaldte T-rute, der dels holdes åben af strømforholdene, dels af de store skibe, der kun kan sejle igennem bæltet ad denne rute.

Mindre skibe, der normalt ville sejle i Vesterenden, vil under isforhold anvende Østerenden.«

Spm. nr. S 662

Til arbejdsministeren (16/3 90) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren overveje, om en ændring af reglerne om overførsel af overskydende timer i arbejdsløshedsforsikringen m.v. er påkrævet?«

Begrundelse

Spørgeren har med nogen undren i regional-

radioen i Næstved den 15. marts 1990 hørt, at lokale brandfolk bl.a. i Vordingborg og Næstved alvorligt overvejer deres arbejdssituation, idet nogle arbejdsløse kolleger er kommet i klemme på grund af reglerne om overskydende timer i arbejdsløshedsforsikringen.

Disse overvejelser skulle efter spørgerens mening nødig resultere i, at forsinkelser eller lignende opstår i de lokale brandfolks arbejde, idet eventuelle konsekvenser heraf forekommer spørgeren at kunne blive fuldstændig uoverskuelige.

Svar (23/3 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Det fremgår af spørgerens begrundelse, at det specielt er deltidsbrandmænds forhold, der tænkes på.

Jeg kan oplyse, at reglen om overførsel af overskydende timer fra de forudgående 13 uger før ledighedens indtræden nu har været gældende siden 1. januar 1989, og at den er et led i aftalen mellem regeringen og Socialdemokratiet fra december 1988 om besparelser på dagpengeområdet. Reglen gælder for alle fagområder, idet det har været tilsigtet at undgå at indføre særregler og at undgå afgrænsningsproblemer i relation til de enkelte fagområder. Det bemærkes, at man i den forbindelse var opmærksom på de deltidsansatte brandmænds forhold.

Jeg ser ikke noget forkert i, at et medlem ikke straks ved ledighed kan gå i arbejdsløsheds-kassen og hæve dagpenge i de tilfælde, hvor medlemmet i den forudgående 13 ugers periode før ledigheden har haft en indtjening fra et fuldtids- og et deltidsjob.

Jeg finder derfor ikke grund til at foretage ændringer i den aftalte ordning.

Spm. nr. S 663

Til trafikministeren (16/3 90) af:

Stillinger (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange midler der i 1989 er brugt til PR inden for DSB fordelt på de enkelte sektorer, S-tog, IC-tog, færgeruter osv.?«

Svar (26/3 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

[Trafikministeren]

DSB's udgifter til PR forstået i bredeste forstand, dvs. reklame, brochurer og lign., udgjorde i 1989 31,2 mio. kr. eller 0,6 pct. af indtægterne for de nedenfor nævnte sektorer.

Udgifterne kan ikke opgøres som forudsat af spørgeren; men fordelt på produktområder var reklameudgifterne som følger i 1989:

Passagerdivisionen	16,1 mio. kr.
S-togsdivisionen	4,4 mio. kr.
Godsdivisionen	0,6 mio. kr.
Rederidivisionen	5,1 mio. kr.
Rejsebureaudivisionen	4,5 mio. kr.
Rutebildebureauet	0,2 mio. kr.
Marketingkoordineringen	0,3 mio. kr.

I alt	31,2 mio. kr.
-------	---------------

I udgifterne indgår bl.a. udgifter til annoncering, brochurer, plakater, reklamefilm, køreplaner etc.

Spm. nr. S 664

Til *industriministeren* (16/3 90) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren i relation til spørgsmål nr. S 590 til energiministeren og svaret herpå oplyse, om ministeren finder det i overensstemmelse med markedsføringsloven, at en obligatorisk varmesynsrapport udarbejdet af en af Energistyrelsen autoriseret energikonsulent ikke er forbundet med nogen form for ansvar eller erstatningspligt, hvis rapporten indeholder mangelfulde eller endog direkte forkerte oplysninger?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 590 og til en artikel i Jyllands-Posten af 1. marts 1990.

Svar (27/3 90):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Forbrugerombudsmanden, der udtaler følgende:

»Bekendtgørelse om varmesyn, energiattest og energikonsulenter er udstedt i medfør af lov om begrænsning i energiforbruget i bygninger.

I bekendtgørelsen er givet en detaljeret regulering af reglerne om varmesyn, energiattest og energikonsulenter.

Efter markedsføringslovens § 1 gælder loven i privat erhvervsvirksomhed og offentlig virksomhed, som kan sidestilles hermed. Der må i sådan virksomhed ikke foretages handlinger, som strider mod god markedsføringsskik.

Under hensyn til den allerede eksisterende regulering finder jeg ikke, at spørgsmålet om ansvar eller erstatningspligt for varmesynsrapporter udarbejdet af en af Energistyrelsen autoriseret energikonsulent bør behandles i medfør af markedsføringsloven.«

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 665

Til *justitsministeren* (19/3 90) af:

Knud Lind (FP):

»Vil ministeren iværksætte en forsøgsordning om hyrevognes adgang til at benytte de for busser særligt anlagte baner i overensstemmelse med Retsudvalgets betænkning nr. 855 af 25. maj 1976 til lovforslag nr. L 17?«

Begrundelse

Ved færdselslovens behandling i folketingsåret 1975-76 rettede Dansk Taxi Forbund henvendelse til Retsudvalget og anmodede om, at der i færdselsloven blev optaget en bestemmelse om, at hyrevogne i begrænset omfang fik adgang til at benytte de for busser særligt anlagte baner.

På baggrund af Retsudvalgets betænkning af 25. maj 1976 blev der i lovens § 14, stk. 6, indført en bestemmelse om, at justitsministeren kan fastsætte bestemmelser om hyrevognes adgang til at benytte de for busser særligt anlagte baner.

Betænkningen indeholdt samtidig en opfordring til ministeren til straks efter ændringsforslagets eventuelle vedtagelse at iværksætte en begrænset forsøgsordning først og fremmest i København, hvor busbaner er hyppigst forekommende.

På trods af mange henvendelser til skiftende justitsministre er det aldrig lykkedes at få en forsøgsordning iværksat, en forsøgsordning, som først og fremmest støder på modstand fra Københavns Kommune, hvor man har givet udtryk for visse betænkeligheder. Især mener man, at hyrevognene ikke vil overholde de regler, der fastsættes af justitsministeren.

[Knud Lind]

Det skal i øvrigt understreges, at København er den eneste storby inden for EF-området, hvor hyrevognene ikke har adgang til busbanerne. I øvrigt foregår kørslen uden nogen form for komplikationer i busbaner i både Stockholm, Oslo og Helsingfors.

Svar (27/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Efter færdselslovens § 14, stk. 6, kan justitsministeren fastsætte bestemmelser om hyrevognenes adgang til at benytte de for busser særligt anlagte baner. Bestemmelsen blev indføjet under Folketingets behandling af forslaget til færdselsloven af 1976. Samtidig opfordrede Retsudvalget justitsministeren til at iværksætte en forsøgsordning.

Herefter har Justitsministeriet flere gange undersøgt mulighederne for at få etableret en forsøgsordning i København. Imidlertid har Justitsministeriet måttet konstatere, at forslaget mødte betydelig modstand fra Københavns Kommune og fra HT, der begge nærede alvorlige betænkeligheder af færdselssikkerhedsmæssige og trafikafviklingsmæssige grunde.

Justitsministeriet har herefter ikke fundet grundlag for at pålægge disse myndigheder at gennemføre en forsøgsordning. Retsudvalget er tidligere orienteret herom.

Imidlertid har Dansk Taxi Forbund for nylig på ny anmodet om, at der må blive etableret en forsøgsordning. På denne baggrund har Justitsministeriet anmodet Københavns Kommune, HT og Politidirektøren i København om en udtalelse.

Når disse udtalelser foreligger, vil Justitsministeriet tage stilling til, om der nu er grundlag for at iværksætte en forsøgsordning.

Spm. nr. S 666

Til *forsvarsministeren* (19/3 90) af:

Glistrup (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om statens underskud på danske militærstationeringer i Gaza, i Congo og på Cypern?«

Begrundelse

FN har på ganske klare aftalevilkår lejet dansk militær til at fungere i Asien og Afrika. Danmark har år efter år opfyldt landets udle-

jerforpligtelser, men FN har konstant ladet hånt om at betale den aftalte leje.

Det må i al fald være på tide, at der nu meddeles nøjagtig og specificeret opgørelse over, hvor mange penge FN er i restance med til de danske skattekassers.

Svar (26/3 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg kan oplyse, at Danmarks tilgodehavende refusion for fredsbevarende styrker i Gaza udgør ca. 52 mio. kr., i Congo ca. 1,3 mio. kr. og på Cypern ca. 514 mio. kr.

FN's seneste refusionsbetaling vedrørende Cypernstyrken betyder, at der nu er betalt refusion for perioden indtil 1. januar 1981.

Spm. nr. S 667

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (19/3 90) af:

Mølgaard Jensen (V):

»Hvilke planer har ministeren med hensyn til bevillinger til Centret for Freds- og Konfliktforskning?«

Begrundelse

Det såkaldte Center for Freds- og Konfliktforskning har fortsat en årlig bevilling på 5 mio. kr. Imidlertid har et internationalt ekspertpanel for nylig rettet en meget stærk kritik af det videnskabelige grundlag for centrets arbejde. Samtidig gør man i rapporten opmærksom på, at de forsvars- og sikkerhedspolitiske emner, som centret beskæftiger sig med, er uden forbindelse med den nuværende europæiske situation.

Man burde derfor overveje at inddrage bevillingen eller pålægge centret et mere seriøst videnskabeligt arbejde med emner, der er aktuelle, eller som retter sig mod den europæiske fremtid.

Foreløbigt svar (26/3 90):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan oplyse, at Forskningspolitisk Råd på sit møde den 30.-31. marts 1990 vil tage endelig stilling til anbefalingerne, der er indeholdt i evalueringsrapporten fra det internationale ekspertpanel.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Når rådets udtalelse foreligger og ministeriet har haft lejlighed til at vurdere spørgsmålet om centrets fremtid, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 669

Til *industriministeren* (20/3 90) af:

Gade (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til at etablere en dansk modkøbsinstitution for derved at forbedre mulighederne for danske virksomheders eksport til statshandelslande?«

Begrundelse

Efter spørgerens opfattelse giver den nye situation i Øst- og Centraleuropa anledning til nytænkning, når det gælder mulighederne for at forbedre danske virksomheders eksport og i øvrigt at fremme samhandelen.

Der bør tages et politisk initiativ, så der kan etableres et dansk modkøbsfirma, der kan hjælpe især mindre danske virksomheder til lettere at kunne sige ja til eksportordre.

I forbindelse med en øget samhandel med Øst- og Centraleuropa vil det også være nødvendigt med et kraftigere samspil mellem det offentlige og det private erhvervsliv, idet systemeksport og eksport af samlede projekter vil blive endnu vigtigere. Derfor bør et sådant dansk modkøbsfirma fra starten etableres, så det kan betjene også den slags kunder.

Svar (27/3 90):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg er enig med spørgeren i, at eksistensen af modkøbsinstitutioner kan være nyttige ved handel med de østeuropæiske lande, tidligere på grund af statshandelssystemet og en rum tid fremover på grund af valutaknapheden og ikkekonvertible pengeenheder. Det gælder ikke mindst mindre danske virksomheder, der ikke selv kan opbygge ekspertise på området.

Jeg er imidlertid også bekendt med, at der i Danmark allerede er etableret flere modkøbsfirmaer, herunder inden for rammerne af pengeinstitutterne.

Jeg er overbevist om, at en sådan erhvervsaktivitet er bedst forankret i privat regi. I øvrigt ville det være et forkert signal over for vore øst- og mellemeuropæiske handelspartnere – der er på vej væk fra en statslig økonomi – hvis vi gik den modsatte vej på dette område.

Spm. nr. S 670

Til *justitsministeren* (20/3 90) af:

Erling Christensen (S):

»Har ministeren under overvejelse at foretage en omorganisering af Statens Bilinspektion, således at der sker en regionalisering og rationalisering?«

Begrundelse

Da der ikke ses at være politisk flertal for en privatisering af Statens Bilinspektion, er der behov for overvejelser om, hvorledes inspektionen i fremtiden skal fungere f.eks. som selvstændigt »resultatcenter« – statsligt aktieselskab.

Personalet har nu i to år arbejdet under usikre og utrygge vilkår. Ingen ved, om man er købt eller solgt.

Det må nu være på tide at fortælle personalet, hvad fremtiden bliver.

Svar (28/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Spørgsmålet om privatisering af Statens Bilinspektion er fortsat under overvejelse.

Det tilføjes, at der sigtes mod en afklaring af privatiseringssagen i den nærmeste fremtid.

Spm. nr. S 671

Til *energiministeren* (20/3 90) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren i relation til svaret på spørgsmål nr. S 590 oplyse, på hvilke måder ministeren vil søge ordningen vedrørende obligatorisk varmesyn forbedret, agter ministeren at gøre overtrædelse af loven strafbar, og hvad agter ministeren at gøre for at sikre, at forkerte eller mangelfulde oplysninger kommer til at medføre ansvar og erstatningspligt for energikonsulenterne?«

Svar (29/3 90):

Energiministeren (Bilgrav-Nielsen):

Hensigten med § 6 i lov om begrænsning af energiforbruget i bygninger er at sikre, at køber har mulighed for en kvalificeret bedømmelse af bygningens energitilstand, før vedkommende beslutter sig for at købe. Tilsidesættelse af be-

[Energiministeren]

stemmelsen om fremlæggelse af varmesynsrapport ved hussalg er ikke sanktioneret.

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 590, er det min opfattelse, at ordningen skal sikre, at varmesynsrapporter altid foreligger i forbindelse med hushandler. Det er derfor hensigten at søge de gældende regler skærpet, uden at jeg dog finder det påkrævet at indføre straffebestemmelser med henblik på deres efterlevelse.

Jeg er enig i, at det er af afgørende betydning, at det af rapporten klart fremgår, hvem der har afgivet de pågældende oplysninger, og hvilket grundlag oplysningerne hviler på.

Jeg har anmodet Energistyrelsen om at gennemgå skemaet for varmesynsrapporten med henblik på at foretage de ændringer, der måtte være nødvendige for at forebygge tvivl om oplysningernes rækkevidde.

I det omfang der i rapporten refereres til oplysninger fra sælger, som ikke i rapporten bekræftes af energikonsulenten, bør det klart fremgå, at sælger er ansvarlig herfor i overensstemmelse med de regler, der gælder for andre oplysninger afgivet af sælger vedrørende den pågældende ejendom.

Hvad angår spørgsmålet om ansvar og erstatningspligt, kan det oplyses, at en energikonsulent er omfattet af de generelle regler fastsat i ABR 89 (Almindelige Bestemmelser for teknisk Rådgivning og bistand). Afgørelsen af, om der i de konkrete tilfælde er tale om et ansvarspådragende forhold fra energikonsulentens side, henhører under domstolene. Energikonsulenterne må antages at være underkastet sædvanligt professionsansvar.

Endelig kan det oplyses, at en energikonsulent for at være med i energikonsulentordningen skal være dækket af en professionel ansvarsforsikring. Denne forsikring skal løbe i indtil 5 år efter arbejdets afslutning og yde dækning for eventuelle skader på bygninger, som energikonsulenten kan pålægges ansvaret for. Forsikringen gælder også efter konsulentens eventuelle udtrædelse af ordningen.

Spm. nr. S 672

Til *skatteministeren* (20/3 90) af:

Arne Jensen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvordan det udvalg, ministeren har nedsat til udarbejdelse af for-

slag til den fremtidige vurderingsstruktur – vurderingsformænd, skyldrådsformænd – er sammensat, herunder en opdeling i antal embedsmænd og folkevalgte i det nedsatte udvalg?«

Begrundelse

Ministerens ændring af skattestyrelsesloven har stort set udryddet det folkevalgte element på skatteområdet. Oplægget til denne struktur blev udarbejdet af et udvalg, der overvejende var sammensat af embedsmænd. Dette medfører et kaotisk ligningssystem og en ren embedsmandsligning. Dette nedsatte kloge afkøringsudvalg blev desavoueret og opløst af ministeren uden mulighed for at afgive sin betænkning.

Ministeren taler meget om retssikkerhed. Den er nu gået fløjten. Alene Landsskatterettens mange modstridende afgørelser taler deres tydelige sprog. Det er af stor betydning for vurderingsområdet, at ministeren fortsat sikrer den folkevalgte indflydelse og lytter til råd fra de medlemmer – vurderingsformænd og skyldrådsformænd – som kender problemerne fra deres hverdag.

Ministerens allerede konstaterede kaos på skatteområdet bør ikke brede sig til også at omfatte vurderingsområdet med den helt klare følge, at danske kommuner må vande sig under de stigende udgifter til vurderinger, herunder edb-udgifter, opgaver, som indtil nu til alles tilfredshed er udført stort set af folkevalgte til et minimum af den udgift, kommuner vil blive pålagt ved den embedsmandsvurdering, ministeren tilsyneladende er i gang med at gennemføre.

Der vil blive pålagt kommunen udgifter, som staten hidtil har påtaget sig.

Svar (28/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Regeringen og Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg Kommuner indgik i maj måned 1989 en aftale om den fremtidige struktur på skatte- og vurderingsområdet (kommuneaftalen). Aftalen blev indgået efter forudgående intense overvejelser og drøftelser – ikke mindst politiske.

Jeg har ingen grund til at tvivle på, at kommunerne skulle kunne løse de lignings- og vurderingsopgaver, som de har påtaget sig i kommuneaftalen, på fuldt tilfredsstillende vis og inden for de aftalte ressourcemæssige rammer.

[Skatteministeren]

Det sagkyndige udvalg, jeg har nedsat, og som skal fremlægge en redegørelse til brug for den endelige politiske beslutning om vurderingsrådets fremtidige struktur, har i alt 14 medlemmer.

Udvalget har følgende sammensætning:

Skyldrådsforeningen (2 medlemmer)
 Skatteankenævnsforeningen/Foreningen af Danske Ligningskommissioner (1 medlem)
 Skatteinspektørforeningen (1 medlem)
 Kommunernes Landsforening (1 medlem)
 Københavns Kommune (1 medlem)
 Frederiksberg Kommune (1 medlem)
 Indenrigsministeriet (1 medlem)
 Finansministeriet, Administrations- og Personaledepartementet (1 medlem)
 Skatteministeriet, Departementet (2 medlemmer)
 Told- og Skattestyrelsen (3 medlemmer)

Som det fremgår, er der tale om et udvalg med en bred sammensætning, således at vurderingsrådet kan blive belyst fra så mange synsvinkler som muligt.

Spm. nr. S 674

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (21/3 90) af:

Ebba Strange (SF):

»Vil ministeren bringe bekendtgørelse nr. 720 af 16. november 1989 om valg til skolebestyrelser i overensstemmelse med reglerne om og forarbejderne til »Fælles Forældremyndighed«?»

Begrundelse.

Det har vakt nogen forundring, at Undervisnings- og Forskningsministeriet i forbindelse med de nylig afholdte valg til skolebestyrelser ikke har taget den fulde konsekvens af, at der faktisk er vedtaget regler om fælles forældremyndighed både mellem ugifte forældre og mellem fraskilte eller separerede forældre som ændring i myndighedsloven fra 1. januar 1986.

I debatten op til vedtagelsen var under udvalgsbehandlingen i Folketingets Retsudvalg netop børns skoleforhold et af de eksempler, der blev fremhævet flere gange som område for forældremyndighedsindehaverne.

Det er forældremyndighedsindehaverne, der har ansvaret for og retten til at bestemme over

barnets skolegang. I denne forbindelse er skolens styrelse en afgørende faktor.

Derfor kan det undre, at man fra ministeriets side giver valgret og valgbarhed til en række personer, der ikke er barnets forældre: plejeforældre og forældres »nye« ægtefælle, samt til fædre, der ikke har forældremyndighed, mens de mennesker, der faktisk har forældremyndigheden, bl.a. fordi de ønsker at bevare en nær kontakt, et ansvarsforhold og en forpligtelse over for deres barn, fratages noget så elementært som retten til at deltage i beslutningen om barnets skoles styrelse.

På denne baggrund forventer spørgeren, at bekendtgørelse nr. 720 vil blive ændret i god tid inden næste skolestyrelsesvalg.

Svar (29/3 90):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Bekendtgørelse nr. 720 af 16. november 1989 om valg af forældrerepræsentanter til skolebestyrelser er i overensstemmelse med reglerne og forarbejderne til »Fælles Forældremyndighed«, jf. bekendtgørelsens § 3, stk. 1, sammenholdt med § 3, stk. 3, nr. 2, hvoraf det fremgår, at forældre, der har indgået aftale om fælles forældremyndighed, både har valgret og er valgbare.

Ved det netop afsluttede valg til skolebestyrelser har problemet alene været, at de pågældende forældre enten i forbindelse med barnets indskrivning i skolen eller ved skilsmissen har undladt at gøre skolen opmærksom på, at man havde aftalt delt forældremyndighed.

Spm. nr. S 675

Til *indenrigsministeren* (21/3 90) af:

Lis Noer Holmberg (CD):

»Vil ministeren ændre suppleantreglerne for partier, der kun er repræsenteret med ét medlem i kommunalbestyrelser?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i *Fyens Stiftstidende* fra den 24. januar 1990.

Svar (29/3 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

[Indenrigsministeren]

Efter § 15, stk. 2, i den kommunale styrelseslov kan der kun indkaldes en stedfortræder, når et medlem må forventes at have et fravær på mindst 1 måned. Denne frist for stedfortræderindkaldelse, som tidligere var 2 måneder, er særlig begrundet i hensynet til kontinuiteten i varetagelsen af byrådsarbejdet.

Efter § 15, stk. 1, i styrelsesloven er der dog mulighed for at indkalde stedfortræderen ved enkelte møder, nemlig det konstituerende møde og det møde, hvor der er 2. behandling af årsbudgettet. Netop ved disse møder er det særlig væsentligt, at det politiske styrkeforhold ikke vilkårligt forrykkes som følge af et medlems fravær. Af samme grund er der ved en lovændring sidste år skabt mulighed for, at stedfortræderen kan indkaldes, hvis et medlem er inhabilt.

Jeg kan desuden oplyse, at Lyngby-Tårnbæk Kommune sidste år fik godkendt et frikommuneforsøg, hvorefter der altid kan indkaldes stedfortræder til det enkelte møde, selv om et kommunalbestyrelsesmedlem kun er forhindret i at deltage i det pågældende møde.

På baggrund af de erfaringer, der opnås i forbindelse med forsøget, vil jeg senere vurdere, hvorvidt der måtte være grundlag for at ændre bestemmelsen i § 15, stk. 2, således at der generelt kan indkaldes stedfortræder, uanset at der er tale om et fravær på mindre end én måned.

Spm. nr. S 676

Til *indenrigsministeren* (21/3 90) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke muligheder foreligger for at sikre en befolkning i et lokalområde muligheder for via en folkeafstemning at omstøde et amtsråds beslutning?«

Begrundelse

Som det vil være ministeren bekendt, er der oprørsstemning på Langeland, efter at amtsrådet har vedtaget at indskrænke Rudkøbing Sygehus væsentligt. Denne handling er det umuligt at se logikken i for folk, der har benyttet det nære sygehus, og for os, der ønsker at bevare de små sygehuse, og den ønskes omstødt af de berørte beboere på Langeland, ca. 16.000 borgere. Sagen haster, og forståeligt nok vil de berørte parter undersøge enhver mulighed for at få omstødt denne hovedløse beslutning om nedlæggelse af et velfungerende sygehus.

Ministerens svar imødeses med interesse.

Svar (27/3 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Der er ingen regler i den kommunale styrelseslovgivning om kommunale folkeafstemninger.

En kommunalbestyrelse eller et amtsråd kan beslutte at indhente vælgerne tilkendegivelse ved en folkeafstemning. Hverken vælgerne eller et mindretal i kommunalbestyrelsen/amtsrådet kan kræve, at der skal afholdes folkeafstemning.

En folkeafstemning vil alene være af vejledende karakter, idet det er kommunalbestyrelsen, der efter den kommunale styrelseslovgivning har kompetencen og ansvaret for styringen af kommunens anliggender. Denne forpligtelse kan kommunalbestyrelsen ikke fralægge sig ved at lade vælgerne træffe afgørelserne.

En befolkning i et lokalområde har således ikke mulighed for via en folkeafstemning at omstøde et amtsråds beslutning. Efter min opfattelse ville det heller ikke være rimeligt, idet amtsrådet har det økonomiske ansvar og skal sikre, at amtskommunens anliggender varetages på en måde, der tilgodeser hele amtskommunen.

Spm. nr. S 677

Til *socialministeren* (21/3 90) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er det korrekt, at bistanmodtagere kan få udbetalt et beløb pr. dag til hundehold?«

Begrundelse

Efter forlydender skal det være muligt for en bistanmodtager at opnå 30–35 kr. pr. dag til »hjælp til sin hund«. Kan ministeren be- eller afkræfte dette forlydende og i bekræftende fald oplyse, hvor mange der modtager et sådant beløb.

Svar (27/3 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

Kontanthjælp til underhold efter bistanstlovens § 37 består af 3 bestanddele: en grundydelse, et boligtillæg og et børnetillæg.

[Socialministeren]

Hjælpen ydes dels efter faste takster (grundydelsen og børnetillægget), dels med et beløb svarende til de faktiske udgifter (boligtillægget).

Med denne sammensætning af kontanthjælpen må udgifter til pasning af hunde og andre husdyr betragtes som udgifter, der skal afholdes af kontanthjælpsmodtagerens grundydelse.

Der kan efter bestemmelsen i bistandslovens § 46 ydes kontanthjælpsmodtagere og andre, der har været ude for ændringer af deres forhold, hjælp til dækning af rimeligt begrundede enkeltudgifter. Det kan ikke udelukkes, at der efter § 46 i enkelte tilfælde vil kunne ydes hjælp til udgifter i forbindelse med husdyr, men bestemmelsen giver ikke mulighed for at udbetale en løbende hjælp med et dagligt beløb.

Spm. nr. S 678

Til *skatteministeren* (21/3 90) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke alvorlige konkurrencemæssige forvridninger har begrænsningen i fradragsretten for repræsentationsudgifter bevirket i forholdet mellem restaurationer og »private« kantiner?»

Begrundelse

Et af skattereformens punkter betød en helt urimelig konkurrence over for restaurationsbranchen, der så fortræffeligt hidtil havde betjent de gæster, der nu blev tvunget til at søge andre steder at indtage deres forretningsmiddage og frokoster m.v. »Private« ukontrollable kantiner er vokset frem til skade for en traditionsrig branche og for beskæftigelsen inden for samme.

Svar (28/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Fradragsretten for repræsentationsudgifter blev begrænset ved lov nr. 534 af 13. december 1985. Begrænsningen i fradragsretten gælder både for repræsentationsudgifter, der er afholdt i form af udgifter ved restaurationsbesøg, og udgifter, der som led i repræsentation er afholdt ved bespisning m.v af forretningsforbindelser i virksomhedens egen kantine.

Med henblik på en ligestilling er der i Skatteministeriets cirkulære af 21. januar 1986 givet udførlige regler for den skattemæssige behand-

ling af repræsentativ anvendelse af personalekantiner m.v.

Heller ikke før skattereformen var der nogen forskel i den skattemæssige behandling af repræsentationsudgifter afholdt ved restaurationsbesøg eller ved bespisning i virksomhedens egen kantine. I begge tilfælde gjaldt der før den 1. januar 1986 fuld fradragsret ved opgørelsen af virksomhedens skattepligtige indkomst.

Skattelovgivningen har således såvel før som efter skattereformen været neutral med hensyn til den skattemæssige behandling af repræsentationsudgifter afholdt enten ved restaurationsbesøg eller ved bespisning i virksomhedens kantine.

Jeg henviser i øvrigt til mit svar på spørgsmålene nr. S 679 og S 680.

Spm. nr. S 679

Til *skatteministeren* (21/3 90) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvad har den begrænsede fradragsret for repræsentationsudgifter reelt givet statskassen i ekstraintdægt siden 1986?»

Begrundelse

Ved indgåelse af skattereformforliget i 1985 gik regeringen til angreb på restaurationsbranchen via en reduktion af fradragsretten til repræsentationsudgifter for restaurationsgæster. Siden denne begrænsning er det gået mærkbart tilbage for restaurationsbranchen, hvilket naturligt vil give anledning til det stillede spørgsmål. Ved skattereformforligets indgåelse skulle denne begrænsning skaffe staten 1,5 mia. kroner ekstra om året.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 680).

Spm. nr. S 680

Til *skatteministeren* (21/3 90) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor stor en omsætningsnedgang skønnes det at restauratørerne har haft, siden Folketinget vedtog loven om begrænsning i skattefradragsretten for repræsentationsudgifter?»

[Pia Kjærsgaard]

Begrundelse

Skattereformens punkt om begrænsning i fradragsretten for repræsentationsudgifter har været negativt mærkbart for restaurationsbranchen. Følgerne af loven var forudsigelige og fik naturligvis ikke Fremskridtspartiets tilslutning, men hvad siger de konkrete omsætningstal efter lovens tilblivelse i 1985.

Svar (28/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der findes ingen opgørelse over de samlede fradrag for udgifter til repræsentation. Det er derfor ikke muligt at belyse, hvorledes fradraget har udviklet sig, siden fradragsretten i 1986 blev begrænset til 75 pct. og fra og med 1987 til 25 pct. af udgifterne. I øvrigt ville en opgørelse af virkningen af lovændringen kræve kendskab til, hvad fradraget ville have været uden lovændringen.

I begrundelsen for spørgsmålene anføres, at den gennemførte begrænsning af fradragsretten for repræsentationsudgifter i forbindelse med skattereformen har påvirket omsætningen i restaurationsbranchen negativt, hvorved det forudsatte provenumål ikke er opfyldt.

Merprovenuet ved begrænsningen af fradragsretten for repræsentationsudgifter blev i forbindelse med lovændringen skønsmæssigt anslået til i størrelsesordenen 500 mio. kr. for indkomståret 1986 og til ca. 1,5 mia. kr. for 1987. I skønnet var der ikke taget hensyn til eventuelle afledede virkninger for hotel- og restaurationsbranchen, og det var forudsat, at udgifterne til repræsentation i øvrigt ville være uændret efter lovændringen.

Med hensyn til omsætningen i hotel- og restaurationsbranchen er denne vist i nedenstående oversigt for årene 1985–88. Der foreligger endnu ingen opgørelse for omsætningen i 1989. Det fremgår af oversigten, at omsætningen er steget såvel i løbende priser som i faste priser i de pågældende år.

Omsætning i hotel- og restaurationsbranchen 1985–88¹⁾

År	Omsætning i løbende priser ²⁾	Forbrugerprisindeks i branchen ³⁾	Omsætning i faste 1985-priser
	mio. kr.	1980 = 100	mio. kr.
1985	16.872	149	16.872
1986	18.480	155	17.765
1987	19.636	162	18.060
1988	21.128	168	18.739

¹⁾ Inklusive forlystelser (teater, biografer m.m.).

²⁾ Offentliggøres løbende af Danmarks Statistik i Statistiske Efterretninger, serien »Generel erhvervsstatistik og handel«, senest nr. 9, 1989. For 1988 er der tale om et foreløbigt tal fra Danmarks Statistik.

³⁾ Forbrugerindeksets post vedrørende restaurant, hotel m.v. offentliggøres i Statistiske Efterretninger, serien »Indkomst, forbrug og priser«, senest nr. 3, 1989.

Spm. nr. S 681

Til sundhedsministeren (21/3 90) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke sundhedsmæssige negative følger kan det få, at flere og flere virksomheder indretter »professionelle« kantiner, der er uden kontrol af sundhedsmyndighederne?«

Begrundelse

Det er komplet umuligt for sundhedsmyndighederne at føre tilsyn med såvel private som

offentlige virksomheder, der har indrettet egne kantineforhold, da antallet af disse er fortsat voksende.

Svar (29/3 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

På baggrund af en indhentet udtalelse fra Veterinærdirektoratet kan jeg oplyse følgende:

Ved lov nr. 510 af 6. juni 1973 om levnedsmidler m.m. blev det fastsat, at virksomhed en detail omfattende salg eller behandling af levnedsmidler ikke må påbegyndes, før godken-

[Sundhedsministeren]

delse hertil er meddelt af kommunalbestyrelsen. Denne regel gælder også for salg af levnedsmidler i virksomheder og pensionater med mere end 12 faste spisegæster (jf. lovens § 34, stk. 2).

I henhold til detailforhandlingsbekendtgørelsens § 5 (bekendtgørelse nr. 121 af 28. marts 1980) må detailforhandling og tilvirkning af levnedsmidler ikke påbegyndes, før den lokale tilsynsmyndighed skriftligt har meddelt godkendelse hertil, jf. bekendtgørelsens § 4, stk. 1.

Godkendelse i henhold til detailforhandlingsbekendtgørelsen omfatter krav til bl.a. indretning, tilvirkning, opbevaring m.v., rengøring og personalets hygiejne- og sundhedstilstand med henblik på, at håndteringen af levnedsmidler kan foregå på en hygiejnisk og sundhedsmæssigt forsvarlig måde.

Denne regel om godkendelse gælder således alene virksomhedskantiner, pensionater m.v., der har mindst 12 faste spisegæster. Veterinærdirektoratet oplyser, at man ikke har kendskab til, at der indrettes kantiner uden kontrol af sundhedsmyndighederne.

For så vidt angår pensionater og kantiner med mindre end 12 faste spisegæster er der ikke lovmæssige krav om godkendelse. Sådanne virksomheder skal dog opfylde levnedsmiddellovens generelle krav, herunder levnedsmiddellovens § 12, hvoraf bl.a. fremgår, at levnedsmidler ikke må sælges, hvis de ved anvendelse på sædvanlig måde må antages at kunne overføre eller fremkalde sygdom eller at kunne medføre forgiftning.

En opfyldelse af ovennævnte vilkår forudsætter generelt, at de indretnings- og driftsmæssige vilkår, som er indeholdt i detailforhandlingsbekendtgørelsen, overholdes.

Veterinærdirektoratet oplyser, at man ikke har kendskab til, i hvilken udstrækning virksomhederne indretter kantiner med mere end 12 faste spisegæster, idet godkendelse og tilsyn er henlagt til de lokale tilsynsmyndigheder. I den forbindelse fremhæves, at det er virksomhederne, der skal ansøge om godkendelse, og at levnedsmiddelkontrollenhederne ikke principielt har »opsøgende virksomhed«. For eventuelle virksomheder, der har undladt at søge godkendelse, samt virksomheder med mindre end 12 faste spisegæster vil en mangelfuld overholdelse af de driftsmæssige vilkår kunne indebære sundhedsmæssige risici, hvis der sker fejl-

bevaring og krydskontamination (overførsel af mikroorganismer mellem de enkelte typer af levnedsmidler samt ikke-tilberedte og færdigt-tilberedte levnedsmidler) med deraf følgende risici for indtræden af levnedsmiddelforgiftninger.

Spm. nr. S 682

Til *justitsministeren* (21/3 90) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvem er ansvarlig for spritkørsel fra en virksomheds kantine?«

Begrundelse

En restauratør kan gøres ansvarlig for en persons spritkørsel fra en restaurant, hvor der har været skænket for personen. Da det samme forhold kan finde sted fra »private« kantiner, ønskes svar på, om nogen på samme måde kan gøres ansvarlig for spritkørsel fra en sådan kantine.

Svar (27/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Efter færdselslovens § 53 påhviler strafansvaret for spirituskørsel altid den, som fører eller forsøger at føre køretøjet.

Denne regel suppleres bl.a. af den særlige regel i færdselslovens § 54, stk. 4, hvorefter der ud over føreren også er mulighed for at pålægge andre et strafansvar.

Reglen vedrører den situation, hvor en person har indtaget spiritus på en restauration eller andet serveringssted, hvortil der er offentlig adgang. Her har værten eller dennes medhjælper under visse omstændigheder pligt til at søge at hindre, at den pågældende efterfølgende kører bil.

Reglen gælder kun, hvis der er offentlig adgang til restaurationen eller serveringsstedet. Hvis dette ikke er tilfældet for en personalekantines vedkommende, kan værten (eller en medhjælper) ikke drages til ansvar efter bestemmelsen ved siden af føreren.

Spm. nr. S 683

Til *trafikministeren* (21/3 90) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Under henvisning til statsministerens og udenrigsministerens udtalelser om behovet for

[Svend Erik Hovmand]

hurtigst muligt at fremme de faste forbindelser over Øresund og Østersøen anmodes om en tilkendegivelse af, hvornår og under hvilken form trafikministeren indleder forhandlinger med Sverige om en Øresundsforbindelse og med Vesttyskland om en Østersøforbindelse. Herunder ønskes oplyst, om og hvornår ministeren tager initiativ til en fælles embedsmandsgruppe med henblik på etablering af en fast forbindelse over Østersøen.«

Begrundelse

Forud for beslutningen om en fast forbindelse over Storebælt indgik i debatten hensynet til at undgå en »skævvridning af det trafikale Danmarkskort«. Under hensyn hertil blev der fra flere sider lagt vægt på en udbygning af det jyske motorvejsnet i Vestdanmark og en styrkelse af den østlige Danmarksvej fra Skandinavien over Sjælland og Lolland-Falster til kontinentet.

Nu er Storebæltsbyggeriet i fuld gang, og der er fremsat lovforslag om det jyske motorvejsnet. På denne baggrund er det naturligt nu at tage initiativ til styrkelse af den østlige Danmarksvej gennem forhandlinger med svenskerne og iværksættelse af de nødvendige undersøgelser med henblik på en fast forbindelse over Østersøen, dette så meget mere som den nye politiske situation i Europa samt den stigende færgetrafik fra Sydsverige til kontinentet gør det mere og mere påkrævet – af hensyn til danske interesser – at styrke den trafikale Danmarksvej over Sjælland og Lolland-Falster.

Endelig henvises til behovet for en videreudvikling af faste forbindelser, som både statsministeren og udenrigsministeren har gjort sig til talsmænd for, og som Storebæltsforbindelsens bestyrelse og direktion har understreget i dagspressen – senest i Berlingske Tidende den 11. marts 1990.

Svar (28/3 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Med hensyn til Øresundsforbindelsen kan jeg bekræfte, at forhandlinger med Sverige herom vil blive påbegyndt snarest muligt med henblik på en hurtig gennemførelse. Jeg skal i denne forbindelse minde om, at det svenske Socialdemokrati og den svenske regering, efter hvad der foreligger, umiddelbart efter påske vil med-

dele deres stillingtagen til, hvilken form for forbindelse man fra svensk side ønsker.

Hvad angår Østersøforbindelsen, vil jeg for det første erindre om, at det uændret er regeringens opfattelse, at prioritetsfølgen for de store faste forbindelser er: Storebælt – Øresund – Østersøen.

For det andet vil jeg erindre om, at der for en Østersøforbindelse i modsætning til Øresundsforbindelsen ikke foreligger nogen fælles udredning foretaget af danske og tyske myndigheder af de mange og betydningsfulde trafikale, miljømæssige, økonomiske og andre forhold, som denne sag rummer.

Dette grundlag må – uanset finansieringsformen for den faste forbindelse – foreligge, før vi her i landet kan vurdere denne sag mere konkret og fastlægge et grundlag for forhandlinger med vore tyske kolleger.

Tiden er altså ikke inde til forhandlinger med Vesttyskland, men jeg kan oplyse, at jeg i forbindelse med trafikministerrådsmødet i Bruxelles senere på ugen vil benytte lejligheden til at udveksle synspunkter om dette og andre infrastrukturproblemer af fælles dansk-tysk interesse med min tyske kollega.

Spm. nr. S 684

Til *kulturministeren* (21/3 90) af:

Stillinger (SF):

»Vil ministeren oplyse om udviklingen i Team Danmarks egenfinansiering fra Team Danmarks start og frem til i dag samt ministerens forventninger til udviklingen i egenfinansieringen?«

Foreløbigt svar (26/3 90):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg har anmodet den selvejende institution Team Danmark om en redegørelse og skal vende tilbage med et endeligt svar, når denne foreligger.

Spm. nr. S 685

Til *kulturministeren* (21/3 90) af:

Stillinger (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvordan landsdækkende spil organiseres i andre EF-lande samt i Norge og Sverige?«

Foreløbigt svar (26/3 90):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg har anmodet Dansk Tipstjeneste A/S om at fremskaffe de ønskede oplysninger. Jeg skal vende tilbage med et endeligt svar på et senere tidspunkt.

Spm. nr. S 686

Til *kulturministeren (21/3 90)* af:

Stillinger (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvordan idrætten finansieres og organiseres i andre EF-lande samt i Norge og Sverige, og hvordan idrætssamarbejdet i Europa foregår?«

Foreløbigt svar (26/3 90):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Kulturministeriet er i gang med at søge de ønskede oplysninger tilvejebragt. Jeg skal vende tilbage med et endeligt svar på et senere tidspunkt.

Spm. nr. S 687

Til *indenrigsministeren (22/3 90)* af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Kan ministeren bekræfte forlydender om, at det er muligt for tyrkere, der har afskrevet deres tyrkiske statsborgerskab for at få dansk statsborgerskab, ved henvendelse på den tyrkiske ambassade at få deres tyrkiske statsborgerskab tilbage?«

Begrundelse

Ved tildeling af dansk statsborgerskab lægges der uhyre vægt på, at ansøgeren afskriver sig sit oprindelige statsborgerskab. Det bør ikke være muligt at omgå reglen om, at man ikke kan have dobbelt statsborgerskab, ved at få sit »gamle« statsborgerskab tilbage, efter at man har fået dansk statsborgerskab.

Svar (30/3 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Indenrigsministeriet er kun bekendt med de omtalte forlydender gennem pressen og har derfor rettet henvendelse til den tyrkiske ambassade med henblik på en forklaring.

Så snart svaret foreligger fra ambassaden, vil jeg orientere Indfødsretsudvalget nærmere om sagen.

Spm. nr. S 690

Til *indenrigsministeren (22/3 90)* af:

Jane Oksen (FP):

»Er det lovligt, at en kommune giver gratis cykelhjelme til skoleelever?«

Begrundelse

I Broby Kommune får skoleelever gratis cykelhjelme. Det vil sige, at man bruger skatteydernes penge på borgere, der selv er i stand til at betale, dersom de ønsker, at deres børn skal have cykelhjelme. Der er tilsyneladende ingen grænser for, hvad kommunerne må bruge penge til.

Svar (27/3 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at det vedrører en beslutning i Broby Kommune. En stillingtagen til den konkrete sag hører under Tilsynsrådet for Fyns Amt, men jeg kan imidlertid generelt udtale, at kommunerne har en ulovbestemt adgang til at yde støtte både til generelle forebyggende sundhedsmæssige foranstaltninger i kommunen og til konkrete foranstaltninger f.eks. rettet mod en afgrænset del af kommunens borgere.

Regeringen har da også i regeringens forebyggelsesprogram, marts 1989, påpeget, at en meget betydelig del af forebyggelsesarbejdet udføres af amtskommuner og kommuner. Endvidere udtaltes i den forbindelse, at regeringen i den kommende sundhedslovgivning ville styrke den forebyggende kommunale indsats ved at fastslå, at kommunalbestyrelse og amtsråd i tilknytning til sundhedsplanlægningen skal redegøre for kommunens samlede forebyggelsesindsats.

Udbetaling af støtte til forebyggende sundhedsmæssige foranstaltninger skal naturligvis ske efter saglige kriterier, og det bemærkes i denne forbindelse, at kommuner ikke uden lovhjemmel kan anvende borgernes indtægt som kriterium for udbetaling af tilskud.

Spm. nr. S 693

Til *statsministeren (22/3 90)* af:

Birte Weiss (S):

»Vil statsministeren dementere forlydender om, at en række ministerier er i fuld gang med at fordele arealerne på Holmen imellem sig?«

Begrundelse

Det vil styrke tilliden til statsministerens helhjertethed i kampen for Københavns fremtid, at han stopper rygter om tværministerielle handler i porten om Holmens fremtidige anvendelse.

Det har hidtil været tanken, at Holmen skulle indgå i det ny udviklingselskab for havnen med henblik på bygning af boliger og institutioner. Området er så attraktivt, at det også vil kunne tiltrække nogle af de tunge skatteydere, regeringen angiveligt gerne vil trække til København.

Statsministeren bør derfor ikke lade rygter om en rent statslig anvendelse af Holmen stå uimodsagt. Regeringen og oppositionen har et fælles ansvar for, at de nye signaler om dynamik og udvikling i hovedstaden tages alvorligt.

Vi må derfor minde statsministeren om, at Socialdemokratiet ifølge forsvarsforliget har vetoret i forbindelse med Holmens fremtidige anvendelse.

Svar (30/3 90):

Statsministeren (Poul Schlüter):

I min besvarelse i Folketinget den 20. marts 1990 af forespørgsel nr. F 19 om hovedstadens forhold nævnedes jeg som én mulighed blandt mange, at visse af Kulturministeriets læreanstalter kunne placeres på Holmen.

Denne tanke opstod i forbindelse med forsvarsforliget af marts 1989, og man kan derfor ikke bebrejde regeringen, at den har gjort sig nogle opfølgende tanker. Beslutninger herom er imidlertid ikke taget, og det bliver først og fremmest det kommende udviklingsråd og -elskab, som skal se på mulighederne for de ledige arealer på Holmen.

Spm. nr. S 695

Til *fiskeriministeren (22/3 90)* af:

Graversen (S):

»Kan det efter ministerens mening være rimeligt og anstændigt at afbrænde 23 t vildlaks til en værdi af 900.000 kr., blot fordi fiskene er fanget ulovligt?«

Begrundelse

Efter spørgerens opfattelse strider det mod almindelige etiske regler at afbrænde madvarer. Selvfølgelig skal reglerne overholdes, men det må da være straf nok at få fangsten konfiskeret. Det vil efter min mening være bedre at sælge laksene og lade de 900.000 kr. gå i en slunken statskasse – eventuelt øremærket til andre formål inden for fiskerierhvervet som forskning, yngeludsætning eller fiskerikontrol.

Der henvises til Dansk Fiskeri Tidende den 22. marts 1990.

Svar (29/3 90):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Der har i de seneste dage i pressen verseret forlydender om, at Fiskeriministeriet skulle have krævet de af kriminalretten i Hjørring beslaglagte 23 t laks fra fartøjet »Onkel Sam« destrueret på Kommunekemi. Disse forlydender er uden hold i virkeligheden.

Kriminalretten i Hjørring har beslaglagt laksene, indtil det af fartøjets rederi forskyldte konfiskationsbeløb og sagsomkostninger i forbindelse hermed er betalt eller sikkerhed herfor er stillet. Fiskeriministeriet har således ikke krævet laksene destrueret.

Spm. nr. S 707

Til *forsvarsministeren (26/3 90)* af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil ministeren omgående sørge for, at korvetten »Peder Tordenskiold« forlader farvandet ud for Litauen efter de besynderlige udtalelser fra Forsvarskommandoen om, at korvettens tilstedeværelse af Sovjetunionen skal opfattes som en advarsel i form af skærpet overvågning?«

Begrundelse

Det virker helt grotesk, at den halvhjertede danske støtteudtalelse til Litauen følges op af et kanonbådsdiplomati, der kun kan styrke de kræfter, der ønsker at modvirke en fredelig udgang på spørgsmålet om Litauens selvstændighed.

Svar (30/3 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

[Forsvarsministeren]

Det kan oplyses, at korvetten »Peder Tordenskiold« befinder sig på et rutinemæssigt togt i Østersøen, hvorfra den vil returnere til dansk havn i løbet af nogle få dage.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 206:

Forslag til lov om ændring af lov om tilskud til vikarordninger inden for jordbruget.

Af Erling Christensen (S) m.fl.

(Fremsat 16/3 90).

Forhandling**Landbrugsministeren (Tørnæs):**

Regeringen er instillet på, at der fortsat skal kunne ydes tilskud til vikarfløsning i landbruget, når den gældende lov udløber med udgangen af 1990.

Det er imidlertid regeringens synspunkt, at der er brug for at overveje en egentlig revision af den gældende lov snarere end en uændret forlængelse af den gældende.

Loven, der blev vedtaget i 1981, havde som et væsentligt formål at sikre en landsdækkende udbygning af vikarforeningerne. Denne udbygning må anses for at være tilvejebragt på nuværende tidspunkt.

Der er således skabt et godt erfaringsgrundlag, som kan danne basis for en beslutning om, hvorledes ordningen bør fungere i en situation, hvor den er godt etableret både administrativt og indholdsmæssigt.

Samtidig er der behov for, at vikarordningen vurderes i lyset af de forløbne års ændringer i jordbruget og i hele jordbrugspolitikken.

Regeringen er således nok enig i, at der fortsat kan være behov for at yde statslige tilskud til ordningen, men som anført bør der imidlertid – som det i øvrigt også er forudsat ved den oprindelige lovs vedtagelse – nu foretages en egentlig vurdering af loven, og regeringen kan på denne baggrund ikke støtte det foreliggende forslag.

Collet (KF):

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte dette lovforslag. Vi mener, at vikarordningerne nu har fungeret i mange år, og tidspunktet er således inde til en evaluering af ordningen, og da jeg kan forstå, at en sådan for tiden foretages i

Landbrugsministeriet, vil vi afvente denne vurdering.

Gade (SF):

I SF synes vi, det er en fornuftig ordning, vi har her inden for landbruget – en ordning, som vi har støttet og fortsat gerne vil støtte. Derfor kan vi også støtte det foreliggende forslag fra Socialdemokratiet om at udsætte revisionen, kan man sige, et år – det må være sådan, man faktisk skal fortolke det lovforslag, der foreligger – for selvfølgelig kan det være rimeligt at foretage vurderinger med visse mellemrum af lovgivningen for at konstatere, om de opstillede mål er nået, hvor langt man er kommet, og hvilke revisioner det vil være nyttigt at foretage.

Men bl.a. på baggrund af forskellige rygter, som har været i omløb, om drastiske nedskæringer på området synes vi, det kan være fornuftigt at forlænge loven et år og bruge dette år til den evaluering, som jeg forstår man er i gang med i Landbrugsministeriet, men som man da, så vidt jeg ved, endnu ikke er nået frem til at kunne lægge på nogens bord.

Filt Jensen (V):

Da Venstres ordfører i denne sag ikke kan være til stede, skal jeg på Venstres vegne sige følgende:

Da Folketinget i 1981 vedtog loven om tilskud til vikarordninger inden for jordbruget, stemte Venstre for. Nu, 9 år senere, hvor loven nærmer sig sit udløb, betragter vi stadig vikarordningen som en af de virkelig gode foranstaltninger, der er iværksat på landbrugsområdet.

Ordningen er god, fordi den giver tryghed i familiebruget. En ofte udtrykt bekymring var: Hvordan får vi husdyrene passet, hvis sygdom rammer familien? At røgte husdyrene med en influenzafeber kan være barskt, men det er muligt, men med f.eks. et brækket ben vil det være umuligt. Denne utryghed i familien er gradvis forsvundet i takt med, at vikarordningen er blevet almindelig.

Det er en stor gruppe af jordbrugere, vi taler om, idet det er sådan, at 80 pct. af jordbrugerne er uden fast medhjælp.

Der er andre selvstændige erhvervsdrivende, der også har sådanne sundhedsmæssige, helbredsmæssige problemer, men der er dog alligevel den forskel, at en købmand eller en hånd-